

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 55 / II Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 4 de març de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 47

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Administració i Organització de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2438).*

Esmenes a la totalitat

Esmena a la totalitat presentada pel G. p. del PSUC (de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2439).*

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU) (p. 2440).*

Posició dels Grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2441), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2441) i I. Sr. Clotas (S) (p. 2442).*

Votació : *rebutjada per 3 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció (p. 2444).*

Articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

L'I. Sr. Clotas (S) anuncia que hi ha una esmena transaccional a l'esmena núm. 1 (p. 2444).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional presentada (p. 2444).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per retirar les esmenes núms. 1 i 2 (p. 2444).

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1)

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat* (p. 2444).

Article 2

Vot particular del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, de modificació)

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per anunciar que hi ha una esmena transaccional (p. 2444).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional presentada (p. 2444).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Subirà (CiU) i l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2444).

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat* (p. 2444).

Article 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2444).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2445).

Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció* (p. 2446).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 80 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció* (p. 2446).

Articles 4 i 5

Votats després (Article 6)

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Clotas (S)* (p. 2446).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2447).

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2447).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2447).

Text del Dictamen (articles 4 i 5)

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 2447).

Votació de l'esmena núm. 15 : *rebutjada per 23 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 2447).

Votació de l'esmena núm. 16 : *rebutjada per 7 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció* (p. 2447).

Text del Dictamen (article 6)

Votació del punt 1 : *aprobat per unanimitat* (p. 2447).

Votació del punt 2 : *aprobat per unanimitat* (p. 2447).

Disposició final

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2447).

L'I. Sr. Esteve i Oriol (P) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2447).

Annex

Addició de noves normes

Esmena del G. p. Popular (núm. 25, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2448).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2449).

Votació : *rebutjada per 7 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció* (p. 2450).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2450).

14.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 31, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P), juntament amb les esmenes núms. 32, 35, 39 i 42. Alhora, retira les esmenes 46, 47, 54 i 55* (p. 2450).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2451).

19.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 31)

22.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 34, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2451).

Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2451).

Votació de les esmenes núms. 31, 32, 35, 39 i 42 : *rebutjades per 5 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció* (p. 2451).

Votació de la primera part de l'esmena núm. 34 (modificació) : *aprovada per unanimitat* (p. 2451).

Votació de la segona part de l'esmena núm. 34 (addició) : *rebutjada per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció* (p. 2451).

23.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 35, de modificació i d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 31)

31.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 39, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 31)

37.ª norma

Esmena del G. p. Popular (núm. 42, de modificació i d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 31)

Addició de noves normes

Esmenes del G. p. Popular (núms. 46, 47, 54 i 55, d'addició)
Retirades abans (esmena núm. 31)

Exposició de motius

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, de modificació)
 Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2452).
 Torn en contra : *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2452).
Esmena del G. p. Popular (núm. 18, d'addició i de modificació)
 Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2452).
 Votació de l'esmena núm. 17 : *rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció* (p. 2453).
 Votació de l'esmena núm. 18 : *rebutjada per 3 vots a favor, 76 en contra i 4 abstencions* (p. 2453).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2453).

Títol de la Llei

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2453).
 Explicació de vot : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2453), *I. Sr. Clotas (S)* (p. 2453), *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2454), *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 2454) i *I. Sr. Joaniquet (CiU)* (p. 2454).

Preguntes (Punt segon de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses l'any 1985 per evitar la interrupció del subministrament elèctric

Formulació : *I. Sr. Cigarrán (S)* (p. 2455).
 Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2455).
 Repregunta : *I. Sr. Cigarrán (S)* (p. 2456).
 Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2456).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Institut Politècnic Verge de la Mercè, de Barcelona

Formulació : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2457).
 Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2458).
 Repregunta : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2459).
 Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2459).

Preguntes al Consell Executiu sobre els terrenys de la Residència del Temps Lliure de Tarragona i sobre la substitució del desaparegut Institut Social del Temps Lliure

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2460).

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de l'Institut Català del Temps Lliure

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2461).
 Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2461).
 Repreguntes : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2462) i *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2462).
 Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2463).

Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre les dificultats posades per diversos ajuntaments a la instal·lació de fàbriques en llurs termes municipals

Formulació : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2463).
 Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2464).
 Repregunta : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2465).
 Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2466).

Se suspèn la sessió a les vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 47

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la Lletrada Sra. Folchi i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees, i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

2. *Preguntes.*

3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits en el Pressupost Vigent per un Import de 20.000 Milions de Pessetes, destinats a Operacions d'Inversió, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre la participació de la Generalitat en l'elaboració i en l'execució de normes comunitàries europees.*

5. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Traspàs de les Cambres Agràries.*

6. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Desenvolupament de la Llei de l'Estat 9/1985 i la Despenalització Parcial de l'Avortament.*

7. *Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el Foment i la Promoció del Cooperativisme.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té l'honor d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades.

Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Projecte de Llei

de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees

En aquesta intel·ligència, anuncio que el primer punt de l'ordre del dia és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dicta-

men. Voldria saber si algun Honorable membre del Consell Executiu ha de presentar el Dictamen. L'Honorable senyor Alavedra, Conseller de Governació, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tinc l'honor de pujar avui a aquesta tribuna per presentar un Projecte de Llei, el Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees.

Aquest Projecte constitueix la primera manifestació legislativa del mandat que l'article 27.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat, per adoptar les mesures necessàries pel que fa a l'execució dels tractats i convenis internacionals, en allò que afectin les matèries atribuïdes a la seva competència.

La presentació d'aquest Projecte de Llei constitueix, per al Conseller que els parla i per a tot el Consell Executiu de la Generalitat, un motiu de satisfacció, perquè la causa última que avui estiguem reunits aquí per debatre i votar aquest Projecte de Llei és l'adhesió d'Espanya a les Comunitats Europees.

La nostra integració a les Comunitats Europees significa la culminació d'un procés realment històric, que marca, no únicament la nostra opció de futur, sinó també el compromís per integrar-nos en una dinàmica concreta, la de la construcció de la unitat europea. Catalunya s'integra en un gran espai geogràfic, en una creixent realitat econòmica i en un suggestiu projecte polític, constituït per les Comunitats Econòmiques Europees. Les forces socials catalanes han estat sempre capdavanteres de l'ideal europeista; la societat catalana s'ha sentit sempre plenament identificada amb Europa, ha assumit els seus valors i ha vist, en el continent europeu, el marc on s'ha de desenvolupar i orientar l'activitat cultural i econòmica de Catalunya.

Però la integració a les comunitats europees produeix sobre nosaltres un efecte importantíssim, derivat de la transferència de competències a favor dels òrgans comunitaris. Com a conseqüència d'aquesta transferència de competències, el dret de les comunitats europees ha passat a regular, amb primacia i amb efecte directe, un conjunt de matèries i de relacions socials i econòmiques que, fins al moment de l'entrada en vigor de l'acta d'adhesió, estaven exclusivament regulades per les lleis estatals i autonòmiques.

Aquesta penetració de l'ordre jurídic comunitari en l'ordenament català comporta, per una part, la necessitat d'adequar les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya a la normativa comunitària i, per altra banda, la necessitat de procedir al desenvolupament de les normes comunitàries que incideixen sobre matèries atribuïdes a la competència de la Generalitat i sobre les quals aquest Parlament no s'ha pronunciat encara.

El Projecte de Llei que avui debatem té per objecte donar compliment a la primera de les qüestions plantejades; té, doncs, per objecte, l'adequació de les lleis vigents de Catalunya al dret de les comunitats europees.

La urgència i la complexitat d'aquesta tasca adequadora han fet aconsellable l'ús de la tècnica de la delegació legislativa establerta en l'article 33.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, tècnica que s'ha fet servir acotant al màxim el camp d'actuació del Consell Executiu.

No s'ha pretès, amb aquest Projecte, atorgar al Consell Executiu una habilitació genèrica i il·limitada per dictar decrets le-

gislatus sobre totes les matèries que són objecte de normes comunitàries i que entren dins l'àmbit de competències de la Generalitat. Aquesta funció de desplegament integral del dret comunitari i, molt especialment, de les directives comunitàries, és una qüestió de particular importància pràctica, de complexitat tècnica i d'urgència indubtable, però, en la lògica del Projecte de Llei de Bases que avui sotmetem a la consideració de la Cambra, aquesta funció no se substreu del Parlament, és a dir, no es delega en el Consell Executiu.

Els exemples de dret comparat ens demostren que el recurs a la tècnica de la delegació legislativa ha estat una constant en els Estats adherits a les comunitats europees amb posterioritat al moment fundacional. No cal anar massa lluny per comprovar com aquesta tècnica té també cabuda en l'ordenament constitucional espanyol. Recentment, les Corts Generals han aprovat una llei de bases de delegació al Govern per a l'aplicació del dret de les comunitats europees; aquesta llei faculta el Govern de l'Estat no només per adequar a l'ordenament jurídic comunitari les matèries regulades en les lleis que s'inclouen en l'annex primer de la dita llei, sinó que l'autoritza, al mateix temps, per acordar els decrets legislatius necessaris per al desenvolupament de les normes comunitàries.

Davant la generositat amb què les Corts Generals han delegat en el Govern de l'Estat la potestat per dictar normes amb rang de llei, el Projecte de Llei de Bases que ara sotmetem a l'aprovació de la Cambra té un abast més limitat, atès que el seu objecte és habilitar el Consell Executiu per adaptar les lleis ja aprovades pel Parlament de Catalunya als mandats que es deriven de la normativa comunitària.

Les facultats del Consell Executiu resten limitades a un camp material estrictament acotat en el Projecte de Llei, que és l'annex primer, en què es conté el llistat de les lleis de Catalunya que s'han d'adaptar a la normativa comunitària. Per tant, les facultats de l'Executiu resten circumscrites a matèries sobre les quals el Parlament de Catalunya ha fet ja l'opció política pròpia, en aprovar les lleis corresponents.

Per altra part, l'habilitació a l'Executiu es fa prenent les normes de dret comunitari com a punt únic de referència, de tal manera que, en moltes ocasions, les operacions d'adaptació del dret autonòmic al dret comunitari no consistiran més que en la transposició al text normatiu intern del contingut de la directiva comunitària. D'aquesta manera, el marge de discrecionalitat de què disposa el Govern és molt reduït, atès que s'ha de limitar a adaptar algunes de les lleis ja vigents a Catalunya —i aprovades per aquest Parlament, per tant—, al contingut de les directives comunitàries que s'especifiquen en el Projecte de Llei.

Per últim, val a dir que l'autorització es limita a un termini de sis mesos, termini raonablement prudent, atesa la magnitud de la tasca a fer, i que a la pràctica no ha de comportar cap desfament en el procés d'adaptació que ha de dur a terme el Govern de l'Estat, en compliment de la Llei de Bases de Delegació que les Corts Generals han fet al Govern de l'Estat.

Pel que fa al control parlamentari de la legislació delegada —control que, d'acord amb l'article 37 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, s'articula amb caràcter potestatiu i sens perjudici del que puguin exercir els tribunals de justícia—, el Projecte de Llei tramès pel Consell Executiu i sotmès avui a la consideració del

Parlament es mostra respectuós amb les facultats de la Cambra. No ha calgut, en el nostre cas, que el Parlament reclamés el seu dret legítim de conèixer, una vegada publicats, els decrets legislatius dictats pel Consell Executiu en compliment de la delegació legislativa objecte d'aquest Projecte de Llei, sinó que aquesta facultat ha estat prevista d'antuvi en el text tramès pel Govern, com una mostra més de la voluntat del Consell Executiu de fer que els temes comunitaris es condueixin en estreta col·laboració amb el Parlament.

És evident que, amb aquest Projecte de Llei, no s'esgota tota la problemàtica d'ordre legislatiu derivada de la integració en la Comunitat Europea; resten encara per tractar aspectes de gran importància, tant de present com de futur : de present, perquè s'ha de procedir al desenvolupament d'aquelles matèries que actualment no estan regulades i que són objecte de normes comunitàries; i, de futur, perquè, a partir de la integració, un nou ordre jurídic, com és el comunitari, s'insereix en el ja complex sistema de fons propi d'un Estat compost com és el nostre.

Pel que fa al primer dels aspectes esmentats, s'ha de respectar el paper que l'Estatut de Catalunya atorga al Parlament com a titular de la potestat legislativa; en conseqüència, cal que sigui el Parlament qui, per iniciativa pròpia o a instàncies del Consell Executiu, dugui a terme la funció de desplegar les disposicions comunitàries en els àmbits encara no explorats per la nostra legislació.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui se sotmet a la seva consideració un projecte de llei de caràcter formalment instrumental, però també d'una gran transcendència, perquè constitueix la primera manifestació de la nostra integració normativa en el marc comunitari europeu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Algun Il·lustre Diputat ha estat encarregat per la Comissió per a presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Sembla que no. Aleshores, podem passar ja a debatre la llei, el Projecte de Llei.

Primer començarem per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha una. L'esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller, hem escoltat amb atenció el seu bon discurs de presentació d'aquest Projecte de Llei, que té un sol defecte, de bell antuvi, i és que, aquest discurs, ens hauria agradat sentir-lo fa sis mesos, no el dia 4 de març de 1986, quan ja fa mesos que és sabut que l'Estat espanyol ingressava a la Comunitat Econòmica Europea, i és sabut que això afecta la legislació catalana.

A nosaltres ens hauria agradat poder escoltar aquest discurs per legislar —fins i tot parlarem després sobre el contingut de la legislació— un vehicle parlamentari que hagués pogut entrar en vigor al seu temps, sense cap imprevisió i sense cap precipitació. La importància de la matèria, vostè l'ha defensada molt bé. El Mercat Comú implica un conjunt de directives, de reglaments, *communautaires* que afectarà de manera substancial tot el que és l'ordenament intern d'un Estat que hi acaba d'ingressar i, per tant, també, d'una comunitat autònoma com Catalunya. La urgència és el que no entenem que vostès, encara avui,

vinguin a defensar.

Senyor Alavedra, el senyor Molins, Diputat de Minoria Catalana al Congrés deia —en el debat d'un Projecte de Llei quasi idèntic a aquest, presentat pel Govern del PSOE, per demanar també una delegació, sobre unes bases, per adequar la legislació espanyola—, deia, 5 de desembre del 85, o sigui, també han passat ja setmanes i mesos des d'aquesta data —tres mesos, més o menys— : «A nuestro entender, el primer defecto que tiene este Proyecto de Ley es la fecha en que entra en esta Cámara», i deia a continuació : «Teniendo en cuenta la fecha en la que se cerró de hecho la negociación de nuestra adhesión a la Comunidad, no hay razón para justificar que este Proyecto de Ley haya entrado en esta Cámara cinco meses más tarde». Menys, encara, perquè entri vuit mesos més tard, senyor Conseller!

Per tant, nosaltres no entenem que se'ns vingui ara amb urgències. Ho entenem per la matèria, pel contingut, però que no es reconegui en primer lloc la irresponsabilitat del Consell Executiu de Catalunya, de no haver previst al seu dia quan calia adequar la legislació catalana a la Comunitat Econòmica Europea.

Aquesta mateixa imprevisió, la podríem argumentar en temes parlamentaris, que ho farem després, però és la que ha dut el Grup de Convergència i Unió, posem pel cas, a haver d'esmenar el Projecte, posant-li alguns temes essencials com el de la definició de l'àmbit de les competències de la comunitat autònoma; o s'ha hagut de fer, en Comissió, per esmenes d'altres Grups parlamentaris, l'afegitó de noves lleis, que no eren en el llistat previst per a adequació; o la inclusió de lleis —després també en parlarem— que potser no hi haurien de ser. Vostès han fet una còpia millorada del que ha fet el PSOE a nivell de bases —però bastants mesos abans—, també fora de termini, i mancats de previsió.

La delegació legislativa és una tècnica molt delicada —i torno a citar l'opinió del Diputat de Minoria Catalana a les Corts Generals—, i el senyor Molins deia, en aquella ocasió, i es referia al fet que el Grup del Govern de l'Estat presentés un projecte de bases de delegació : «El propio constituyente, nuestra propia Constitución, nos obliga a nosotros, al legislador ordinario, a utilizar con precauciones esta delegación legislativa.» Crec que vostès no són congruents amb aquesta opinió quan ens plantegen aquest tipus de delegació legislativa, perquè no la utilitzen amb precaució.

Una llei de delegació semblaria —per a la gran majoria de doctrina d'interpretació de la Constitució— que ha de ser aquella llei de bases que fixi les matèries afectades. Una llei de delegació ha de precisar els objectius i, com diu l'articulat de la Constitució, a la qual l'Estatut es remet, la matèria concreta. I ha de contenir uns mecanismes de control que ens temem que no són adients amb aquelles previsions, amb les que vostès porten a aquesta Cambra.

És per això que nosaltres, per imprecisió en la matèria, per una imprecisió respecte a la tècnica escollida per a la Llei de Bases i també, si em permet, senyor Alavedra, una petita expansió; per haver hagut de patir l'escarni de tenir una comissió sobre el Mercat Comú en aquest Parlament més d'un any i mig aparcada, sense feina, ens sembla que no és acceptable que avui ens vinguin a defensar d'aquesta manera aquesta Llei de Bases de Delegació.

Però, encara hi ha més : ens temem —vostè ha parlat de futur— que en el futur practiquin el mateix mètode —tenen majoria absoluta; ho poden fer tranquil·lament—, anant enviant lleis de bases van afrontant l'adequació de la legislació comunitària, i això significaria, no un fet puntual, fer un hàbit de substracció de control parlamentari o de funció parlamentària, que és l'òrgan legislatiu per excel·lència, l'adequació de la normativa comunitària.

I, si vol, per acabar, li vaig a donar l'exemple més clar de la nostra temença : en el darrer Ple un membre del seu Govern, senyor Alavedra, el Conseller d'Agricultura, referint-se a aquesta mateixa temàtica, va dir que, per curar-se en salut, com que tenia sis mesos, ja havia inclòs totes les lleis imaginables del seu Departament en aquesta Llei de delegació; per si de cas, moltes que segurament no s'hi veurien afectades, però, per si de cas, les hi havia inclòs. Curiosa forma d'entendre la precaució que demanava el senyor Molins en el debat de les Corts Generals. Per tant, se'n van deixar algunes i encara en van posar d'altres només per curar-se en salut; curar-se en salut vol dir sostreure a aquest hemicicle la feina que li pertoca.

Per tant, nosaltres, és per això que demanem la votació favorable del rebuig d'aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANQUET : Amb la vostra vènia, Molt Honorable senyor. Senyores i senyors Diputats, vaig a refutar punt per punt els arguments, segurament no amb la brillantor del meu Il·lustre contradictor, del representant del Grup parlamentari del PSUC, però crec que amb una base jurídica ben fonamentada.

S'acusa el Consell Executiu de la Generalitat d'irresponsabilitat, perquè ha deixat passar tant de temps sense preparar aquesta normativa. Bé, tinc aquí a les meves mans un esborrany de l'*Eusko Legebiltzarra*, del Parlament Basc, en el qual encara no està ni tan sols en net, una llei de delegació al Govern basc; porta data, de finalitzat el debat, del 19 de febrer de 1986.

Països que coneixen i que han creat, precisament, aquesta fórmula de la legislació delegada, com Anglaterra, han hagut d'acudir a aquesta fórmula per poder-se adequar a la necessitat de la Comunitat Econòmica Europea. No hi ha ni un sol país europeu, dels que formen part de la Comunitat, que no hagi hagut d'agafar-se a aquest instrument.

L'esmena a la totalitat que presenta el digne membre de l'oposició del Grup parlamentari planteja la qüestió cabdal de tota delegació : és de tota conformitat amb l'Estatut i la Constitució? Està ben feta aquesta delegació? I amb això s'ha d'agrair al digne representant de l'oposició, perquè l'opinió pública a Catalunya quedi tranquil·litzada absolutament sobre aquest punt.

Com a qüestió prèvia cal assenyalar —i és cert— que la Llei planteja per primera vegada la necessitat d'una delegació legislativa, davant la urgència política d'afrontar la nostra integració a Europa. Com a qüestió prèvia cal assenyalar que aquest supòsit no encaixa exactament amb cap de les dues figures de la legislació delegada.

És veritat que nosaltres tenim només dues fórmules o dos sistemes, o, millor dit, dos models : la Llei de Bases i el text

refós, però, com sempre, la vida —la vida del dret és creadora— planteja situacions que no són encaixables, no són subsumibles fàcilment en cap de les dues, i ens trobem que, en aquest cas, la Llei de Bases fixa uns principis perquè després es pugui posar un text articulat. Però aquí, les bases, les tenim perfectament articulades, perquè és la legislació que ja tenim en vigor, que està vigent.

És una llei de bases —ho torno a repetir— amb un contingut no de principis, sinó dels articulats de les vint-i-vuit lleis aprovades pel Parlament; aquest és l'abast de la delegació, el que els juristes anomenen *vires*, mot del llatí curial utilitzat per *common law*, i que ara ha passat al nostre dret.

La doctrina sempre ha discutit que la delegació ha de ser al més concreta possible i de durada limitada. Doncs bé, no es pot ser més concret: el Consell Executiu podrà modificar aquestes vint-i-vuit lleis de l'Annex, però cap més; quedarà exhaurida la delegació amb això. No fem un decret de plens poders, no estem en els decrets-lleis de Poincaré i quan va començar tot aquest problema, en la Tercera República, sinó que solament atorguem una senzilla potestat de modificar unes normes amb rang de llei formal. Al mateix temps, el Consell Executiu ha volgut acompanyar una relació acurada de totes les directives comunitàries que poden afectar, d'alguna manera, la nostra legislació. Possiblement es tracti d'una precaució innecessària, i així ho demostren les esmenes presentades, en les quals no es fa esment d'aquesta qüestió.

El Grup majoritari de l'oposició, que demostra en tot moment la màxima diligència en el treball legislatiu, no hauria oblidat aquest tema, si fos cabdal. El Projecte de Llei delegada o de bases, presentat al Parlament basc, i aprovat el 29 de febrer de 1986, diu: «Ley de Bases sobre la recepción del ordenamiento de las comunidades europeas en el ámbito de las Comunidad Autónoma del País Vasco», tampoc inclou un annex recollint les directives comunitàries. Es pot dir en contra que la Llei del Govern espanyol incorpora aquest annex, però això és comprensible, perquè conté una autorització no solament per modificar les lleis que estan en vigor, sinó que, i aquí està el punt cabdal, el moll de l'os de la qüestió —perdonin l'expressió—, el Govern està autoritzat, el Govern central, per poder continuar legislant per adaptar les noves disposicions que sorgeixin de la comunitat. I aquí és on hi ha un problema de constitucionalitat claríssim. Nosaltres no plantejarem això; no tenim més ambició que modificar un bloc petitíssim de lleis, que són les vint-i-vuit lleis que ha votat aquest Parlament.

Les directives comunitàries, com saben les senyores i els senyors Diputats, són normes dictades per la Comunitat Econòmica Europea, que són directament aplicables, sempre que passin a través de les lleis de l'Estat. Però, bé, aquí es planteja un problema: en el sistema normal es dicta la directiva, i entra en vigor al cap d'un temps determinat que es dona a l'Estat membre perquè pugui posar en efecte la legislació complementària. Però nosaltres no estem en aquest cas; nosaltres pugem al tren —i perdonin també l'expressió; poc elegant, potser— en el moment que ja han passat unes quantes estacions, milers d'estacions; o sigui, el feix de disposicions comunitàries de directives és impressionant, i, per tant, no hi ha més remei que agafar-se a aquest sistema.

És cert que la directiva comunitària deixa llibertat en el

mètode i en la forma, però tampoc es pot dir que no sigui directament aplicable, perquè suposem, en els supòsits de legislació duanera és directament aplicable, i, fins i tot, es planteja, segurament en aquest cas dels països que han accedit recentment, com Portugal i Espanya, es planteja que necessàriament aquests països poden trobar-se amb conflictes, els seus ciutadans o administrats, davant de la legislació comunitària, i podran interposar el recurs, perquè aquestes directives contenen principis generals que són vinculants per a l'ordenament jurídic estatal, i, per tant, podran recórrer al Tribunal d'Estrasburg, davant Luxemburg, demanant la justícia, demanant que se'ls reconegui per denegació de justícia, suposant que l'Estat no hagués dictat aquestes normes.

Després d'un acurat examen de les directives, s'ha redactat l'annex, que tots els senyors Diputats tenen amb el Projecte de Llei; una autolimitació que cap Grup de l'oposició havia demanat, o sigui, una autolimitació que s'ha posat el Consell Executiu, i que aprova que aquest Parlament podrà verificar qualsevol desviació en l'apoderament atorgat al Consell Executiu. Estan els decrets legislatius *intravires*, dins de les facultats d'apoderament que tingui el Govern de la Generalitat, o no estan dins d'aquestes facultats?

Bé, tenim dos punts de referència, dos punts de referència perfectes: un, absolutament concret, i un altre, potser més ignorat, però també perfectament concret, perquè està publicat en el *Journal Officiel* de les Comunitats. L'apoderat, en tots els supòsits del dret, respon a tots els afers del poder que se li atorga, i aquesta és la voluntat del nostre Govern.

Per tot això, el nostre Grup parlamentari votarà en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, pertoca als Grups que no han intervingut de prendre la seva posició, de fixar la seva posició.

Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana... Vol intervenir? El Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, simplement per dir que el nostre Grup no votarà l'esmena a la totalitat, malgrat que alguns dels arguments que han estat utilitzats per l'Il·lustre Diputat que l'ha defensada puguin tenir alguna validesa, però no creiem que això justifiqui el retorn al Govern de la Llei.

El Sr. PRESIDENT: En representació del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari votarà en contra de l'esmena de retorn, presentada pel PSUC, no pas perquè ens agradi a bastament el Projecte, com ho palesen les quaranta esmenes que vam presentar en Comissió, la meitat d'elles acceptades i l'altra meitat reservades per a aquest Ple, sinó perquè no es dona, cenyint-nos al terreny del dret, les contradiccions que esmenta l'Il·lustre Diputat senyor Ribó en la seva esmena a la totalitat.

I diem que no es dona, perquè sens perjudici que s'esmenta —entenem erròniament— el número 2 de l'article 33 de l'Estatut d'Autonomia, quan es deu voler dir el número 1 del mateix

article, no es dona, diem, la contradicció amb l'article 35, de la Llei del 82, sobre el Parlament, el President i el Consell Executiu, ni tampoc la contradicció amb l'article 82 de la Constitució, al qual precepte es remet el del nostre Estatut.

Aquest article 35, d'una banda, de la Llei del Parlament, i l'article 82 de la Constitució exigeixen que concorrin en aquests supòsits, com el que ens ocupa, una sèrie de requisits que, a judici del nostre Grup parlamentari, concorren plenament.

En primer lloc, prohibeix la delegació, la delegació legislativa, quan es tracta de normes que afectin els drets fonamentals i les llibertats públiques, i, si repassem acuradament l'annex número 1 del Projecte de Llei, veurem que no hi ha cap norma d'aquest tipus.

En segon lloc, s'exigeix que l'atorgament de la facultat legislativa delegada es faci per llei de bases, quan —com en aquest supòsit— té per objecte la formació d'un text articulat, i en l'article 1, apartat primer, del Projecte de Llei, podem observar que així està previst, que es faci mitjançant llei de bases, perquè es dona aquest supòsit jurídic del text articulat, sobretot, arran de l'esmena presentada amb el número 1 pel PSC.

D'altra banda, les normes esmentades exigeixen que la delegació es faci: primer, per una norma concreta; segona, fixant el termini de l'exercici de la facultat legislativa delegada, i, tercera, que s'entendrà exhaurida la delegació un cop s'hagi fet ús, per part del Consell Executiu, mitjançant la publicació del corresponent decret legislatiu. I veiem que aquests tres requisits concorren també en el Projecte de Llei que ens està ocupant. En efecte, d'una banda, la matèria queda precisada en la segona part del punt segon de l'article primer del Projecte, en la mesura que es diu que la matèria objecte de delegació és l'adequació a les normes comunitàries. D'altra banda, el requisit del termini queda també precisat en l'article tercer del Projecte, per tal com es fixa en sis mesos, naturalment a reserva de les esmenes que hem presentat nosaltres, i, en darrer lloc, s'entén exhaurida —diu el text del Projecte, concretament l'article 4— la delegació per la publicació a què abans hem fet al·lusió.

D'altra banda, i en quart lloc, les normes, tant de la Llei del Parlament del 82 com l'article 82 de la Constitució, exigeixen que en la Llei de Bases s'efectuï, d'una banda, la delimitació de l'objecte i de l'abast de la delegació i, per altra banda, els principis i criteris als quals s'ha d'atenir l'exercici de la facultat legislativa delegada. I és així: si observem l'article primer del Projecte, en el seu incís primer del seu número 2, podem veure que diu que «l'objecte i abast de delegació és, precisament, l'adequació de les lleis catalanes que figuren en l'annex primer del Projecte de Llei». I, d'altra banda, els principis i criteris, l'article segon del Projecte s'hi remet dient que «serà l'adequació d'aquestes lleis catalanes de l'annex número 1 a les normes comunitàries de l'annex número 2.»

D'altra banda, en cinquè lloc, les normes reiterades exigeixen o, millor dit, facul·ten l'establiment de normes de control parlamentari de l'exercici d'aquesta facultat delegada, i així els articles 5 i 6 del Projecte de Llei preveuen aquests mecanismes de control, d'una banda, jurídic i, d'altra banda, parlamentari.

I, finalment, també s'exigeix en la Constitució que no s'infringeixin les prohibicions de l'article 83 d'ella mateixa, és a dir, que no es pot, mitjançant llei de bases, autoritzar el Consell Executiu, perquè, a la seva vegada, modifiqui la mateixa

Llei autoritzant, i, d'altra banda, prohibeix que els decrets legislatius que es puguin dictar tinguin caràcter retroactiu; les quals prohibicions són respectades en el text del projecte.

Per consegüent, entenem que s'observen tots i cadascun dels sis requisits comentats. Per tant, hem de concloure, i així ho fa el nostre Grup, en el sentit que no es produeixen les contradiccions que pretenen donar suport l'esmena a la totalitat, esmena al retorn del PSUC, i, per això, el nostre vot serà negatiu.

Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Socialista de la Cambra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'un Projecte de Llei que pretén la delegació legislativa del Parlament al Consell Executiu de la Generalitat, per tal d'assumir un paper cabdal que correspon ara a les Cambres parlamentàries de tot l'Estat, d'adequar la seva normativa i la seva legislació en un marc jurídic molt més ampli, que és el marc jurídic comunitari i que, en certa manera, té preponderància sobre el dret intern de cadascun dels membres que formen part de la Comunitat Econòmica Europea.

Això s'ha dit —per altres portaveus que han fet ús del torn de la paraula abans— es regula a través de l'article 82 de la Constitució i 33.1 de l'Estatut; i ho fa, certament, d'una manera molt cautelar, per tal que es garanteixi constantment la sobirania del Parlament sobre l'Executiu en la delegació que se li fa.

Ens trobem, per tant, davant una llei absolutament necessària, adequada; una llei —important, per altra banda— que regula quin serà el dret aplicable a Catalunya —en les matèries que preveu l'Annex que estipula el Projecte de Llei presentat— en aquest nou marc d'actuació que és la Comunitat Econòmica Europea i el dret comunitari i les altres normes que en formen part.

El nostre propòsit en el treball de Comissió i Ponència, d'aquesta Llei, i aquí en el Ple, ha estat un propòsit estricte, únicament institucional, estatutari, és a dir, millorar —en allò que creiem susceptible de millorar— aquest Projecte de Llei per tal que, garantint la sobirania del Parlament, es fes efectiva una tasca fonamental que era la d'adequació de la normativa i legislació del Parlament de Catalunya a aquest nou marc d'adequació que és el dret comunitari. I aquest sentit, manifesto ja que estem satisfets del Projecte de Llei inicial; nosaltres, el Grup Socialista, va presentar dotze esmenes, dotze esmenes importants, fent referència, assumides moltes d'elles, nou d'elles assumides en Ponència i en Comissió, altres dues probablement subjectes a una esmena transaccional, vol dir que ens en quedarà una de sola; esmenes que considerem que han contribuït de manera important a garantir justament aquesta sobirania del Parlament, i a fer eficaç el paper de control que li correspon al Parlament en l'acció d'aquesta delegació legislativa; esmenes com, per exemple, fer preceptiu un informe de la Comissió Jurídica Assessora, quan el Consell Executiu vulgui formular un decret legislatiu que resolgui un text aprovatori de noves normes; o, per exemple, fer constar en aquest decret legislatiu que ens presentarà el Consell Executiu al Parlament, quines són les directives i altres normes de dret comunitari que

han estat objecte d'aplicació per tal de presentar-nos aquest decret legislatiu. És a dir, són esmenes de contingut que milloren substancialment el Projecte de Llei des del punt de vista de mantenir la sobirania del Parlament, garantir aquesta sobirania del Parlament, i fer jugar un paper més eficaç i més directe de control al Parlament sobre l'acció que el Govern de la Generalitat fa d'aquesta delegació.

En realitat l'aspecte més controvertit, tant aquí com al debat del Congrés dels Diputats —que ha esmentat el Diputat senyor Ribó, entorn dels dubtes que poguessin generar d'inconstitucionalitat d'aquest tipus de delegació— es vertebren entorn de la interpretació que es pugui fer de l'article 82.4 de la Constitució —article que es reflecteix, que remet a l'Estatut de Catalunya—, en torn a la precisió de la delegació que es fa, a l'objecte i abast d'aquesta delegació, i als principis i criteris que han d'inspirar l'exercici d'aquesta delegació per part de l'Executiu.

I, sobre això, hem sentit les opinions que aquí s'han donat, coneixem també quin va ser el debat que va generar al Congrés dels Diputats aquest tema i el cert és que hi ha diferents opinions, una opinió molt diversificada, sobre formes diferents de delegació legislativa que pot fer una Cambra parlamentària en l'Executiu.

Sembla ser —i en això coincideixen molts teòrics del dret parlamentari i portaveus de Grups parlamentaris en el que va ser el debat en el Congrés dels Diputats, amb una llei gairebé idèntica a aquesta— que, en aquest tipus de delegació, inspirat en el que preveu l'article 82.4 de la Constitució, s'inspirava, al mateix temps, en el que és la Llei Fonamental de Bonn i la Constitució italiana. Per tant, aquest Projecte de Llei de Delegació aprovat recentment en el Congrés de Diputats, i aquesta que avui estem debatent, s'inspira també en els processos de delegació legislativa que les respectives Cambres, italiana i alemanya federal, feien en el seu Executiu, sobre la mateixa base d'aquest article 82.4 de la Constitució espanyola.

Aquesta és una forma de delegació, la que avui ens proposem, que el Grup Socialista votarà afirmativament, oposant-se, per tant, a l'esmena a la totalitat de rebuig que presenta el Grup del PSU, perquè considerem, fins i tot millorat, en els tràmits de Comissió, el Projecte de Llei presentat per l'Executiu. Però és que, a més, hi ha una garantia —no vinculant, si indicativa— que manifesta la constitucionalitat d'aquesta via que s'adopta; i és que quan es va presentar aquest Projecte de Llei al Congrés del Diputats —gairebé idèntica al Projecte de Llei que avui estem debatent— hi havia també un informe previ del Consell d'Estat sobre la garantia, en certa manera, —ja dic, no vinculant, però sí indicativa— de la constitucionalitat d'aquest Projecte de Llei. Per altra banda, hi havia altres formes, altres vies de fer una delegació legislativa; fins i tot, algunes que han despertat recels per a diferents interlocutors —avui, i en altres àmbits— sobre el que era dirigir-ho a tot el dret comunitari sense necessitat d'especificar-ho per annexos. Per exemple, en el treball que sobre dret parlamentari europeu i la seva adequació, que es diu exactament *L'aplicació del dret comunitari a Espanya*, feia el responsable dels assumptes legislatius en matèria de Comunitat Econòmica Europea, Francisco Santolalla Gadea, preveia ja altres formes de delegació legislativa en l'Executiu, per exemple: «La mayor dificultad», i cito textualment, «consiste en si la precisión de materia concreta

exigida por el artículo 82 para las delegaciones recepticias, o por propia naturaleza de la Ley que contenga la comisión normativa, puede entenderse cumplida por el acotamiento de la delegación, o remisión de la aplicación de los tratados y de las normas comunitarias en vigor en el momento de la adhesión. No cabe duda de que este *Corpus* normativo es un conjunto extensísimo, pero no por ello menos estrictamente delimitado y concreto.» Per tant, hi ha una via que seria —i ho diu ell— la de reflectir en els annexos, totes les directives i normes de les Comunitats Econòmiques Europees que poden vincular a la legislació pròpia, per tal que quedin afectades. Això suposaria, probablement, una llista extensíssima de quatre volums d'extensió.

Hi ha la via que avui estem debatent i que per a nosaltres sí que s'ajusta a la Constitució, i totes les intervencions —menys una— hagudes fins ara, i les ocorregudes al Congrés de Diputats també ho manifesten, així com el Dictamen del Consell d'Estat. Però, fins i tot, hi hauria la possibilitat —agrega, afegeix aquí el professor Santolalla— de fer una remissió al conjunt del dret comunitari: «Nosotros estimamos más factible combinar una delegación o remisión normativa al conjunto del derecho comunitario en vigor» amb les reserves específiques. És a dir que no és la via que nosaltres estem proposant, al contrari, estem absolutament d'acord amb la que proposa el Projecte de Llei que avui estem debatent, però és tan diversificada l'opinió que, fins i tot aquesta que manifesta el professor Santolalla, que el conjunt del dret comunitari també és una cosa precisa i delimitada, és una cosa que, amb reserves diferents, en casos diferents, han realitzat les Cambres a la Gran Bretanya, a Irlanda, a Dinamarca, a Grècia, etcètera, atribuint-se reserves diferents i, naturalment, tenint en compte que el bloc constitucional de cadascun d'aquests països és diferent al nostre, però que són vies que, fins i tot, s'han pogut contemplar com a constitucionals. En tot cas, nosaltres som partidaris, i no tenim por de fer aquesta delegació legislativa al Consell Executiu; ara bé, som partidaris d'enfortir el paper de control que el Parlament de Catalunya ha d'exercir legítimament sobre el bon ús que es faci d'aquesta delegació. En tot cas, alguna cosa s'ha guanyat en Comissió; deia abans un informe previ de la Comissió Jurídica Assessora; deia abans que els decrets legislatius aprovats pel Consell Executiu relacionin quines són les directives i altres normes de dret comunitari de què ha fet ús per a la seva aplicació; però també tenim altres fórmules —que proposarem amb una esmena parcial que ens queda vigent— d'enfortir aquest paper de control. En tot cas, el control l'ha d'exercir el Parlament.

Hi ha, per altra banda, una cosa, que el Diputat senyor Joaniquet també ha esmentat, i és que, en definitiva, també el mateix Tribunal de Justícia de les Comunitats Econòmiques Europees, vetlla perquè s'adeqüi el dret intern de cada Estat membre, de cadascuna de les Comunitats que formen part d'un Estat, al dret comunitari; però creiem que on rau la responsabilitat política de fer bon ús d'aquesta delegació és en l'Executiu, en els termes que li faculta el Parlament de Catalunya, i que convindria que totes aquelles mesures que fossin de major control, de major fiscalització, sense que faci por aquest mot, de major fiscalització del paper del Parlament sobre l'ús que se n'ha fet d'aquesta delegació, fos aprovat per aquesta Cambra. Per tant, el nostre Grup, senyores i senyors Diputats,

s'oposarà a aquesta esmena a la totalitat i presentarem posteriorment una esmena parcial en el sentit d'enfortir aquest paper de control del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, hem de procedir, doncs, ara a la votació. Els qui siguin favorables a aquesta esmena a la totalitat que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Passem ara, doncs, a la discussió de l'articulat. La primera esmena és a l'article 1 i és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... (*l'l. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, crec que es presenta una esmena transaccional a aquesta esmena. Voldríem que es donés primer lectura a l'esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT : Signada per tots els Grups, i ara es procedirà a la seva lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «A la Mesa del Parlament. Els Grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament de la Cambra, presenten la següent esmena transaccional al Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees. Article primer : la present Llei de Bases, en els termes de l'article 33.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i en l'àmbit de les competències de la Generalitat, delega en el Consell Executiu de la Generalitat la potestat de dictar normes amb rang de llei aprovatòries de nous textos articulats. L'abast d'aquesta delegació legislativa s'estén sobre les matèries regulades per les lleis incloses en l'annex, per tal d'adequar-les a l'ordenament jurídic comunitari». Està signat per cinc Grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT : Per a la defensa tinc el gust de donar la paraula... no hi ha defensa? No cal. Bé, el senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : No, senyor President, només per indicar que la presentació d'aquesta esmena transaccional i la seva votació afirmativa suposa la retirada de l'esmena que el Grup Socialista mantenia en aquest article.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. L'esmena següent... (*l'l. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*) Digui...

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : També anunciem que el nostre Grup retira la seva esmena número 2.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Per tant, podem posar a votació, ja, aquesta esmena transaccional. Els qui siguin favorables a aquesta esmena transaccional que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena transaccional —que substitueix naturalment el text del Dictamen que no caldrà votar— queda aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 2, per al qual hi ha un vot particular d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-lo tinc el

gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres... (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*)

El Sr. BARRERA : Senyor President, crec que hi ha també una esmena transaccional i, per tant, es podria donar lectura a aquesta esmena...

El Sr. PRESIDENT : Perfecte, molt bé.

El Sr. BARRERA : ...que implicaria, evidentment, la retirada del nostre vot particular.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ara, la Il·lustre Secretària, que tingui la bondat de llegir l'esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena transaccional a l'article 2. «Les directives comunitàries i altres normes que figuren en l'Annex.» Va signat pels cinc Grups parlamentaris.

(*l'l. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : L'Il·lustre Diputat?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, per clarificar... Sóc conscient que la redacció de la transacció és molt esgarriada, per clarificar-ho es tracta de l'afegit de les paraules «i altres normes» en el text del vot particular d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat, que mantenen el text original del Projecte.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent estat retirades, per tant, les dues esmenes corresponents passariem, en tot cas...

(*l'l. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, si em permet, en realitat aquesta esmena transaccional significa la retirada dels vots particulars però la seva votació significa també, diguem que substitueix el text aprovat en Comissió de l'article número 2.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident. Sí, sí, el vot particular continua viu, però, de la resta, li'n canviem una part, per entendre'ns. Per tant, podem passar ja a l'esmena número 6 del Grup Socialista.

Per defensar-la...

(*l'l. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, es tractarà de votar l'esmena transaccional del vot particular al final.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Després. Clar, sempre...

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : L'esmena número 6 del Grup Socialista queda retirada perquè està subsumida, fa referència al mateix, a aquesta esmena transaccional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perfecte. Per tant, ara sí que sotmetem a la votació l'esmena transaccional.

Vots que hi estiguin a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, l'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'article tercer. Esmena número 7 o 11 del Grup Popular. Per defensar-la, tinc l'honor de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, nosaltres, amb aquesta esmena, pretenem reduir el termini de sis mesos per exercir la

delegació de facultat legislativa, a tres mesos, en línia amb alguns arguments que abans ja s'han esmentat aquí de consideració a la Cambra i, d'altra banda, de control parlamentari. Ningú no té cap dubte que Catalunya, com ens recordava l'Honorable senyor Conseller, ha estat capdavantera per al tema de la integració europea, això és un fet objectiu que el Molt Honorable President ens recorda molt sovint, malgrat que, de vegades, veiem campanyes institucionals com les de comprar, nacional, que estiguin prohibides per l'article 30 del Tractat de les Comunitats com a mesures d'efecte equivalent.

D'altra banda, ja Catalunya, des del punt de vista autonòmic, s'ha dotat de la xarxa necessària o infraestructura administrativa amb la previsió necessària per a la nostra integració europea i, així, des de mitjan 82, si no m'equivoco, existeix el Patronat Pro Europa i existeix també, mitjançant decret del setembre del 84, la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees, recentment reestructurada, per cert, mitjançant el Decret del 13 de febrer proppassat.

Però, malgrat això, cal que recordem que és el 12 de juny del 85 quan se signa el Tractat d'Adhesió d'Espanya a les Comunitats, el qual article segon de l'acta relativa a les condicions estableix l'obligatorietat de les normes de les Comunitats Europees des de primers de gener del 86. En aquest sentit, l'article 86 del Tractat CECA, l'article 5 del Tractat de la Comunitat Econòmica Europea i el 192 del Tractat Euratom ens recorden que els Estats membres han d'adoptar totes les mesures generals i particulars adients per tal d'assegurar el compliment de les obligacions derivades del Tractat o dels actes que resultin de les institucions comunitàries. Això vol dir que els Estats membres —en el nostre cas, la nostra Comunitat Autonòmica— ha d'adequar immediatament des de l'entrada en vigor d'Espanya, havia d'adequar, ja amb efectes d'1 de gener del 86. Per si hi hagués algun dubte, recordem l'article 27.3 de l'Estatut d'Autonomia, que estableix també la facultat de la Generalitat per portar a terme l'adequació en execució dels tractats internacionals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat, prego silenci, per favor.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. En aquest sentit diem que malgrat el suport administratiu, aquesta xarxa o infraestructura administrativa abans esmentada, i malgrat el temps escolat des que el 12 de juny de l'any passat es va signar el Tractat d'Adhesió, resulta que no és sinó fins al 21 de gener d'enguany que el Consell Executiu de la Generalitat presenta a la Cambra el projecte que avui ens ocupa. Casualment, potser, però després que en el *Boletín Oficial del Estado* del 30 de desembre aparegués la llei homònima de les Corts Generals, del 27 de desembre de l'any passat. Ha deixat passar el Consell Executiu set mesos, sense fer res en aquest sentit, i ens ha enviat una Llei plena de mancances, com ho han demostrat les múltiples esmenes dels Grups parlamentaris de l'oposició que han presentat en Comissió i les que avui estem defensant. Això sí, quan el Consell Executiu ho remet a la Cambra ens demana, a l'empara de l'article 86 del Reglament, que anem pel procediment d'urgència, i veiem, naturalment, com els terminis es redueixen a la meitat, es redueixen a la meitat en una tasca tan complexa com és anar llegint una a una totes les Lleis que han sortit del nostre Parlament i anar esportant, una a una, tota la normativa comunitària, que —tots

recordem— ocupa, ni més ni menys, quaranta mil folis.

Ara, tornem a aquesta lentitud, acceleració, anem novament a un procés de lentitud. Se'ns demanen sis mesos perquè el Consell Executiu, que té una xarxa i una infraestructura —ho he repetit abans— molt més adient que no pas el mateix Parlament, necessita, això sí, sis mesos per adequar aquestes normes. No volem invocar el greuge comparatiu que representa envers la Cambra la posició i els terminis de què es vol autodotar el Consell Executiu, però nosaltres entenem que aquest termini que se'ns demana és excessiu per tres motius : per imatge internacional de Catalunya, per principis de seguretat jurídica i, fins i tot, per què no?, per la real i efectiva tasca de control parlamentari.

Quant a la imatge internacional de Catalunya veiem que, com he dit abans, des de l'1 de gener d'enguany està vigent aquest dret, per tant, això ens porta a reduir al mínim indispensable el termini perquè es pugui dur a terme l'adequació de lleis que avui se'ns demana.

Per seguretat jurídica, perquè som al mes de març i tres mesos més ens porta a una felicitat coincidència de final del mes de juny, que és quan s'esgota també el termini concedit al Govern central per efectuar l'adequació corresponent, d'acord amb la Llei de 27 de desembre proppassat.

I, finalment, per control parlamentari. Sis mesos, des del mes de març o des del moment de publicació, casualment, caurà en període de vacances parlamentàries, la qual cosa fa, com saben totes les senyores i senyors Diputats, que el control parlamentari l'haurà de portar a terme la Diputació permanent, d'acord amb allò que preveu l'article 52.1 en el seu segon paràgraf, del nostre Reglament de la nostra Cambra. Això vol dir que els mecanismes emprats i previstos en l'article 6 del Projecte no seran adients, no es portaran a terme, tota vegada —repeteix— que la previsió que existeix en el Projecte de Llei no podrà realitzar-se per vacances parlamentàries. És per això que demanem el suport de tots els Grups de la Cambra per reduir aquest termini, per dignitat de la mateixa Cambra i per aquest control a què acabo de fer esment.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies. Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat, senyor Joaniquet. (*Pausa.*)

El Sr. JOANIQUET : Amb la vostra vènia, Molt Honorable senyor President. A vegades, en argumentar parlamentàriament contra una proposta, sempre queda el dubte de quin argument es pot trobar, perquè el digne contradictor, l'Il·lustre representant del Grup Popular, planteja tres mesos en comptes de sis mesos. Jo, en tenir a les mans les directives que hem de convertir en lleis, tot això, és exactament això, em pregunto, quina és la posició més prudent del Consell Executiu? Acceptar els tres mesos o els sis mesos? Jo crec que la prudència política és la virtut primera d'un cos polític i, per tant, prudentment, el Consell Executiu ha demanat un termini, ni ampli ni curt, just. És a dir, per això votarem nosaltres en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetem tot seguit a votació l'esmena defensada.

Vots a favor de la referida esmena, que es posin drets, si us

plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, l'esmena número 7 ha estat rebutjada per cinc vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Sotmetem a votació, tot seguit, el text del Dictamen.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article tercer, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 80 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'esmena següent, l'esmena número 8, que correspon a l'esmena número 15 del Grup Socialista.

Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Fa tan sols uns moments, senyores i senyors Diputats, jo intentava insistir en la necessitat que el Parlament de Catalunya exercís un control veritable sobre la delegació legislativa que estava aprovant en el Consell Executiu. En realitat, la sobirania d'aquest Parlament es garantirà gràcies al fet que la mateixa Cambra exerceixi el control de l'ús que ha fet l'Executiu d'aquesta delegació legislativa.

Vèiem, fa un moment, com en Comissió s'havien introduït dues cauteles, importants des del nostre punt de vista, i era l'informe preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora, per un costat; per altre costat que l'Executiu, en publicar un Decret legislatiu, fes menció de quines eren les directives i les normes de dret comunitari que hi aplicava. Això són dues formes cautelars que, a la nostra manera de veure, enforteixen el paper del Parlament en aquesta acció de control.

No obstant això, el que proposem amb aquesta esmena, és un paper molt més eficaç encara. Quan a l'article 6.2 del projecte original, aprovat en Comissió, surt que correspondrà a la Comissió competent, acordada per la Mesa i Junta de Portaveus, el control d'aquest ús que en fa l'Executiu, a nosaltres ens sembla que és insuficient, i proposem que, tal com la possibilitat que atorga la Constitució i el mateix Estatut de buscar formes de control addicional per part de la Cambra que garanteixin aquesta sobirania parlamentària, tenint en compte el que abans l'Illustre portaveu de Convergència i Unió ens manifestava, que es tractava de modificar, d'adequar un conjunt de vint-i-nou —crec, no vint-i-vuit—, vint-i-nou lleis del Parlament de Catalunya al dret comunitari, creiem, doncs, que seria més adient que aquest control es regulés a través de lectura única pel Ple del Parlament, i que fos el Ple del Parlament qui aprovés definitivament, amb la seva votació afirmativa, l'ús que l'Executiu feia de la delegació que se li acabava de conferir.

Aquest tipus de control no és quelcom que ens estiguem inventant, existeix en altres cambres parlamentàries, per exemple, en la del País Basc i no en relació amb una delegació legislativa a l'Executiu, sinó en quelcom també molt substancial, com és el seu mateix Estatut Interior, la Llei del Govern quan, per realitzar aquests decrets legislatius, necessita cada un d'ells per passar per lectura única en el Ple del Parlament.

No sembla, per tant, que atorgar aquest control a posteriori per part del Parlament sobre l'ús que n'ha fet l'Executiu, d'aquesta delegació legislativa, sigui alguna cosa gratuïta; ben al

contrari. Serveix perquè el Parlament, a més de garantir el bon ús d'aquesta funció, respecti la seva sobirania en el camp legislatiu sobre l'executiu.

Tinguem en compte, una altra vegada, que una vegada s'hagi publicat el decret legislatiu, la matèria que s'acaba de regular torna a ser a mans del Parlament, per tant, és lògic que sigui el Parlament qui definitivament aprovi —amb debat i votació— l'ús que n'ha fet l'Executiu, sense perjudici de la competència pròpia del Parlament, i la que subsidiàriament tinguin els tribunals de la Comunitat Econòmica Europea.

Es podria considerar —de fet, s'ha considerat així en Comissió— que el fet d'aprovar els decrets legislatius que corresponguin a l'adequació de vint-i-nou lleis del Parlament de Catalunya al dret comunitari, suposaria massa freqüent la reunió del Ple del Parlament per votar —debatre i votar— aquest ús que fa l'Executiu.

En tot cas, hi hauria una altra fórmula, que des d'aquí oferim a les senyores i els senyors Diputats perquè la tinguin en compte en el moment de fer la seva votació : que l'ús del Ple del Parlament en votar afirmativament —cas que fos així— aquesta regulació, també es podria fer a través d'una comissió, comissió competent —nosaltres pensem que hauria de ser la Comissió de Justícia— que pogués actuar en seu legislativa plena, la qual cosa donaria també molta més garantia que no a través del coneixement estricte com especifica l'apartat 2 de l'article 6, per tal que la Comissió de Justícia, en seu legislativa plena, pogués dictaminar favorablement els decrets legislatius aprovats pel Consell Executiu. I, en tot cas —i finalment—, sí que voldríem posar l'atenció de les senyores i els senyors Diputats sobre una mancança que ens sembla important, i que ens sembla important que es reflectís en l'apartat segon de l'article 6, i és que quan diu que : «els decrets legislatius dictats pel Consell Executiu, en compliment de la delegació legislativa objecte d'aquesta Llei, seran tramesos a la Comissió competent », es manifestés que sens perjudici d'allò que el Reglament del Parlament en el seu article 122 preveu com a objeccions individuals de cadascun dels Diputats.

En definitiva, per tant, que en tot cas s'afegís al final d'aquest punt 2 de l'article 6 la cautela —que ja preveu el Reglament del Parlament en l'article 122—, que diu : « Així com les objeccions que preveu l'article 122 del Parlament de Catalunya, que serà d'aplicació per cada cas. » Aquestes cauteles són que en el termini d'un mes, cadascun dels Diputats i Diputades d'aquesta Cambra pot formular les objeccions que cregui adients, en l'ús que hagi fet l'Executiu en la promulgació dels decrets legislatius d'adequació d'aquestes lleis i normatives.

Per tant, són tres les fórmules. La nostra esmena preveu la de lectura única en el Ple del Parlament, i que sigui el Ple del Parlament qui aprovi definitivament els decrets legislatius i l'ús que n'ha fet l'Executiu, d'aquesta delegació legislativa.

Una segona via, subsidiària d'aquesta, fóra que, actuant en seu legislativa plena, la comissió corresponent aprovés, per tant, també, els decrets legislatius que proposés el Govern.

I una tercera via, mínima ja, però absolutament irrenunciable, en tot cas, és que no serà gens dolent, al contrari, serà positiu, que al final de l'apartat 2 de l'article 6 es fes constar explícitament «sens perjudici de les competències que corresponen individualment a cadascun dels Diputats, en virtut d'allò que contempla l'article 122 del Reglament del Parlament de Cata-

lunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANIQUET : Amb la vostra vènia, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la proposta socialista de modificació de la Llei amb aquesta esmena, tindria una possible base, es podria sostenir si el decret legislatiu fos únic, un sol decret legislatiu. Si es produís això, si és possible fer un sol decret legislatiu, evidentment podríem estar d'acord amb aquesta proposta, amb aquesta modificació.

Però és absolutament impossible, i com he ensenyat als senyors i a les senyores Diputats, la immensa acumulació, el cabal comunitari que representen aquestes directives, fa impossible preveure que pugui ser una única norma legislativa; han de ser diverses.

Per tant, es faria totalment impossible assolir l'objectiu, que el que es pretén és que immediatament pugui entrar en vigor, amb celeritat. Tornaríem a estar en un projecte normal, pràcticament de llei, amb els mateixos retards, i no podríem obtenir aquest objectiu, per tant, nosaltres votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Substanciarem ara l'esmena número 9, la 16 del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : De l'escó estant, senyor President. Nosaltres només demanem que en el punt segon de l'article 6 que ara estem debatent, malgrat que no s'han votat els dos anteriors i no s'ha parlat del punt primer d'aquest article, dic que aquest coneixement per part de la comissió, es remarqui que és als efectes del que preveu l'article 82.6 de la Constitució, és a dir, el control parlamentari ple. L'article 82.6 —com tots sabem— de la Constitució, preveu aquesta possibilitat; doncs, en aquest cas, que sigui estricte, amb la qual cosa de forma indirecta nosaltres ho estem lligant ja amb la previsió que tenim dintre del Reglament de la Cambra, concretament amb l'article 122 del Reglament.

Per tant, defensem aquesta esmena, a l'efecte que quedi ben clar que el procediment és un procediment de tipus obligatori, i per remissió entraria en joc l'article 122 de la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet. *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat desitja fer el torn en contra?

El Sr. JOANIQUET : Amb la vènia, senyor President. Nosaltres ens oposarem a això, perquè el principi de l'ordenament estatutari aconsella que si té uns punts de referència normatius dins del nostre sistema legal, és millor fer l'esment de l'Estatut i no de la Constitució; no per falta de respecte ni molt menys a la Constitució, que ens mereix el màxim respecte, però, realment, a vegades no té sentit invocar normes acabades per a re-expedició, etcètera, poden entrar dins del bloc normatiu.

Per tant, nosaltres votarem en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Abans de sotmetre a votació les esmenes defensades, aquesta Presidència sotmet a votació els articles 4 i 5,

que no tenien esmenes.

Els Diputats que estiguin a favor dels articles 4 i 5, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, els articles quart i cinquè han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Sotmetem, ara sí, a la consideració dels senyors Diputats, l'esmena número 8, o 15 del Grup Socialista.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La referida esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

L'esmena número 9, o 16 del Grup Popular, la posem a la votació dels senyors Diputats.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra? Que es posin drets, si us plau.

Diputats que s'abstinguin?

La referida esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Del text del Dictamen, sotmetrem tot seguit primer a la consideració dels senyors Diputats, el punt número 1.

Els Diputats que estiguin a favor del punt número 1, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El punt número 1 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Sotmetem tot seguit a la consideració dels senyors Diputats el punt número 2.

Diputats que estiguin a favor del punt número 2, que es posin drets.

Diputats que estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el punt número 2 també ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Sotmetem a la consideració dels senyors Diputats la Disposició final.

Els Diputats que estiguin a favor de la Disposició final, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, la Disposició final ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem, ara, a l'esmena número 10, o esmena número 17 del Grup Popular, a l'Exposició de motius, al paràgraf primer. *(Pausa.)* O sigui, correspon al paràgraf primer de l'Exposició de motius... l'esmena número 10, o bé la número 17 del Grup Popular, que segueix l'ordre de presentació en el seu moment.

Fem la de l'Exposició de motius, i després anirem a les esmenes corresponents a la normativa.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Si em permet, jo em permetria fer un suggeriment, i és que tenint en compte que l'Annex té molta importància, d'acord amb el que preveu l'article 93.6 de la Cambra es votés, com allà es mana, l'Exposició de motius al

final del debat, perquè els Annexos —és una mera opinió d'aquest Diputat— es poden interpretar com a situacions anàlogues a disposicions finals o addicionals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència no hi té cap inconvenient. En tot cas, si ho ha fet és per respectar una mica l'ordre que s'havia establert en la publicació del *Butlletí* i per facilitar el seu seguiment per part dels senyors Diputats. Recollint, per tant, la suggerència de l'Il·lustre Diputat, passariem a l'esmena número 13, o 25 del Grup Popular, en relació amb els annexos, i és una esmena d'addició. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta esmena 25 és a l'annex 1. És una esmena d'addició amb la qual pretenem la inclusió d'altres Lleis votades en aquest Parlament.

Permetin-me la imatge. Per a nosaltres, el Projecte de Llei que estem debatent és com un cos, en què l'articulat és el tronc, l'Annex 1 és una de les cames, i l'Annex 2 és l'altra cama, de tal manera que s'han de correspondre mimèticament, diguem-ho així. Les lleis que apareixen en el número 1 són lleis catalanes, que poden estar afectades per les disposicions comunitàries que apareixen en el número 2.

Ha quedat clar, arran d'intervencions meves precedents, que no ens fa gràcia fer cessió de competències del Parlament, però crec que això, aquesta afirmació genèrica, mereix dues precisions.

D'una banda, que val més fer-ho bé ja ara, si no, dintre de poc temps ens haurem de trobar amb una doble feina, tenint en compte les mancances que nosaltres observem i, d'altra banda, fins i tot les lleis avui en tràmit i que ja han ultrapassat la situació de comissió i que, per tant, no es poden adaptar ja a les normes comunitàries.

I, en segon lloc, que, com es diu a la fi de l'article primer que acabem d'aprovar, la modificació d'aquestes Lleis de casa nostra és, en tot allò que les afectin, les normes comunitàries i, per consegüent, entenem que això no és pas un xec en blanc, sinó únicament i exclusivament en aquesta afectació per les directives i altres normes de tipus comunitari.

El nostre Grup estima que no hi ha una acurada correlació entre l'Annex 1 i l'Annex 2, i així, permetin-me la dissecció següent.

Hi ha directives comunitàries a l'Annex 2 que es corresponen amb lleis de l'Annex 1, però no pas amb totes les lleis, en el sentit que hi ha determinades mancances.

Per exemple, s'esmenten les directives relacionades amb la contractació pública a l'Annex 2. I en l'Annex 1 es preveuen les Lleis de Finances Públiques de Catalunya del 82 i del 85, la Llei de Taxes del 84, la Llei de l'Empresa Pública del 85. Però, en canvi, manquen, perquè també tenen articles tocant la contractació pública, la Llei de Patrimoni de l'any 81, la Llei de l'Institut Cartogràfic de Catalunya del 82 i la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió del 83.

S'esmenten igualment, a l'Annex número 2, les directives sobre residus, pol·lució, aigües i medi ambient, i així apareixen, paral·lelament a l'Annex número 1, les lleis sobre aigües residuals, del 81; la de sobre activitats extractives, del mateix any; sobre ambient atmosfèric, del 83; sobre espais naturals, del 85; sobre alta muntanya, del 83, i la Llei de Residus

Industrials, de l'any 83. Però, en canvi, trobem que manquen les lleis sobre la Garrotxa, del 82; el Pedraforca, també del 82, i els aiguamolls de l'Empordà, del 83, a part el problema de la Llei que recentment vam aprovar, sobre l'Albera.

Existeix, igualment, una sèrie de directives sobre determinades professions col·legials, fruit de l'esmena presentada pel nostre Grup, i acceptada en Comissió, en correlació amb la Llei de Col·legis de Catalunya, de l'any 82, però manquen les lleis sobre bibliotecaris i documentalistes de Catalunya, del 85, i la Llei de Periodistes, del 85, per la mateixa raó.

Juntament amb aquest bloc, on hi ha una certa correlació entre directives i lleis —encara que incomplet pel que fa a les lleis—, hi ha supòsits en què manquen lleis de casa nostra i hi manquen directives europees. Per exemple, sobre la joventut, manquen les lleis del 81 i del 85, sobre l'Institut Català de Serveis a la Joventut i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; hi manquen les directives i les lleis catalanes sobre ports, per exemple, la Llei de Comissió de Ports de Catalunya, del 82; hi manquen les normatives sobre la funció pública, que apliquen el principi de lliure circulació dels treballadors i, per tant, amb la mancança de la Llei de la Funció Pública Catalana, de l'any passat. I, fins i tot hi ha supòsits en què, havent-hi la directiva, hi manca la llei que li serveix de «penjam» —permetin-me l'expressió— i, així, s'esmenta la directiva sobre escolarització de fills de treballadors —es deia «immigrants»; l'esmena nostra va introduir la paraula «migrants», quan ja som ciutadans europeus—, i això no va «penjat» de res.

Entenem que afegir és bo per les raons abans esmentades, malgrat que això comporti deixament de la nostra tasca i la nostra responsabilitat com a parlamentaris, però entenem que aquest deixament de funcions —com abans ja he aclarit— és només per a allò en què resultin afectades les nostres lleis.

Abans s'ha esmentat el Conseller, l'Honorable senyor Miró i Ardèvol, en la sessió del proppassat 26 de febrer, i evidentment, arran de la interpellació del PSC sobre la Llei de Cambres Agràries del 85, quan li deien : «Deu ser molt dolenta, perquè, fixi's, cal, fins i tot, adequar-la al dret comunitari, perquè està en el Projecte de Llei que aviat debatrem...» Llegeixo textualment la intervenció de l'Honorable Conseller senyor Miró i Ardèvol : «Si ens hi fixem», deia el Conseller, «veurem que en la Llei d'Adequació el Departament d'Agricultura ha fet una cosa d'una prudència elemental, que és col·locar dintre l'adequació —perquè durant un període de temps estableix una via bastant còmoda, sigui dit de passada—», reconeixia el Conseller, «col·locar dins l'adequació», repetia el Conseller, «totes les lleis que ha produït Agricultura. Però això no vol dir que tinguem necessitat d'adequar-les totes, ni que aquesta adequació sigui important, en absolut, ni molt menys».

És per això que el nostre Grup demana a tots els Grups parlamentaris —en particular al Grup de la majoria que dona suport al Consell Executiu— que, per aquesta prudència elemental i perquè el seu Consell Executiu —el nostre Consell Executiu— pugui gaudir d'aquesta via tan còmoda, amplii —amplii, ho repeteixo— la menció que es fa en l'annex número 1 de les lleis catalanes, amb les lleis que nosaltres proposem i que, si em permeten, adreçant-me a la Mesa —perquè pot ser que la votació del Grup majoritari no sigui globalment, en bloc—,

m'atreviria a demanar, arribat el moment, la votació separada de sis blocs de lleis diferents : les que fan referència a la joventut, que són les que apareixen en els números 1 i 10 de la nostra esmena; en segon lloc, les que fan referència al patrimoni, a l'Institut Cartogràfic i a l'ens públic Corporació Catalana, que són les que apareixen en el lloc segon, sisè i setè; les que fan referència a la Garrotxa, al Pedraforca i als aiguamolls de l'Empordà, és a dir, les 3, 5 i 8; la que fa referència a ports, que és la que està en quart lloc. En cinquè lloc, les dues dels col·legis professionals, que són la 9 i la dotzena de la nostra esmena i, en darrer lloc o sisè lloc, la de la funció pública, que apareix en el número 11 de l'esmena en qüestió.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANQUET : Amb la vènia, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres ens hem d'oposar a aquesta esmena, no per una raó de matís, sinó per una raó important, una raó que es va ja argumentar i ja es va donar —jo crec, fins i tot abusant de l'argumentació, perquè es va repetir moltes vegades— que la delegació, per la mateixa natura de la institució parlamentària, obliga a concretar exactament quin és l'àmbit, les *vires*, dèiem abans, d'aquesta delegació.

Bé. El Consell Executiu, que és responsable de l'execució de les lleis de la Generalitat, coneix perfectament quines són les lleis que poden quedar afectades, i aquestes són les que apareixen en l'annex, que són exactament vint-i-vuit —no vint-i-nou, perquè hi va haver, com sempre, un petit *lapsus machinae*, i es va posar una cosa que no s'havia de posar.

Les lleis que el meu digne contradictor, l'Il·lustre representant del Grup parlamentari Popular, pretén incloure es poden classificar en tres grans grups. Un de primer, lleis organitzatòries : són el corresponent a un reglament d'administració pública, o sigui, organitzen institucions o dependències de la Generalitat, o departaments, o direccions generals. Aquí naturalment que les directives comunitàries influiran directament, o normaran l'activitat d'aquests organismes, però no en normaran mai l'organització, que és una norma de dret públic intern de la Generalitat, que no quedarà mai afectada. Un exemple : Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquesta Llei té un caràcter estrictament organitzatiu i la finalitat de la qual és que hi hagi un institut que assumeixi les funcions, els serveis i les instal·lacions transferits a la Generalitat pel Reial Decret tal, i que continuï racionalitzant l'estructura interna de la Direcció General de la Joventut. L'article primer crea l'Institut com a organisme autònom, adscrit a la Presidència de la Generalitat, tal; l'article 2 estableix les funcions de l'Institut, les quals s'han de desenvolupar en el marc de la normativa vigent sobre la matèria.

A part d'aquestes lleis organitzatòries, ens trobem que n'hi ha algunes, les que afecten la protecció del medi ambient, com són els paratges naturals, el massís del Pedraforca, que aquests no són, també, més que actes de concreció. O sigui, on està la normativa és en una altra norma : la Llei d'Espais Protegits, etcètera, però no ha estat mai en aquestes normes, que són concretes, que diríem, pròpiament, no tenen més que el rang de llei formal, i perquè és necessari per una sèrie de raons, perquè

la llei ha d'instituir uns drets, ha de crear uns nous drets, i llavors, s'ha d'agafar en aquest instrument formal, i per això s'ha promulgat aquesta Llei, però no perquè aquesta Llei hagi, directament, d'adaptar-se, d'adequar-se a la directiva comunitària. Ho tornem a repetir : les directives comunitàries són normes de dret, són normes que regeixen immediatament i, per tant, el cas aquest de què estem parlant no és el cas que ens ocupa.

La Llei de Creació de la Comissió de Ports de Catalunya és un cas idèntic; o sigui, tampoc no s'estableix una regulació substantiva del sector material dels ports a què es refereix l'article 9.15 de l'Estatut de Catalunya, sobre el qual el Parlament encara no ha legislat i, per tant, tampoc procedeix incloure'l dins d'aquest annex.

I, per últim, i amb tot el respecte pel meu digne contradictor, crec que hi ha un error tècnic jurídic important, quan es parla de Llei de Creació de l'ens públic de Ràdio i Televisió, dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat, ja que aquí hi ha una impossibilitat legal d'incloure aquesta Llei, en l'annex que deriva de l'article 34.2 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat que, en connexió amb l'article 33.1 de la dita Llei, prohibeix que es pugui delegar en el Consell Executiu la potestat de legislar sobre les matèries de l'article 16.1, entre altres. Atès que la Llei objecte de comentari té el fonament competencial en l'article 16, la seva inclusió comportaria una vulneració frontal de l'article 34.2 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu.

Per últim, veig que es torna a insistir sobre la Llei de la Funció Pública, la necessitat que es respectin les directives comunitàries. Naturalment —i hi torno a insistir, i demano perdó a les senyores i als senyors Diputats— que s'han de respectar les directives, perquè són vigents, són normes de dret, són normes de dret que ja són vigents; com es poden accionar davant els tribunals és un altre problema, en el cas d'accés a aquesta massa enorme de normativa comunitària pràcticament instantània.

Però, el que sempre queda clar és que hi ha un camp reservat, sempre, al dret públic intern, i en aquest cas és el de la funció pública; que hi pugui haver persones que treballen, que són adscrits a certs organismes públics, que no van investits, com diuen clarament, fins i tot, sentències, hi ha sentències d'això, del Tribunal de Justícia, que ho determina i diu : quina és la diferència entre els qui treballen per a l'administració pública amb un títol privat? És si són investits d'una potestat administrativa, d'una potestat pública. Doncs, bé : això és precisament el cas que se'ns obligaria, bé, que se'ns demana cortesament —nosaltres, també cortesament, ens hi oposem— que quedi inclòs dins d'aquest annex.

Per tant, nosaltres ens hi oposarem i hi votarem en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Com que es tracta d'una esmena que es refereix a l'annex primer de la relació de lleis de Catalunya, sotmetríem aquesta esmena a la consideració dels senyors Diputats. M'indica l'Il·lustre senyor Diputat que votarem conjuntament tota l'esmena, contràriament al que ell havia suggerit quan ha fet la seva defensa. Per tant, votarem la totalitat de l'esmena.

Els Diputats que estiguin a favor de la referida esmena, que es posin drets, si els plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

La referida esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Passem ja a les esmenes corresponents a la relació de directives. L'esmena número 14... (*L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*) Il·lustre Diputat?

El Sr. ESTEVE I ORIOL (*de l'escó estant*) : M'atreveixo, una vegada més, a suggerir a la Mesa la votació, llavors, de la totalitat de l'annex número 1.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No cal, perquè ja l'hem votat. L'annex primer de l'esmena, doncs, ara... Bé, podríem votar l'annex. Doncs, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats tot l'annex, tal com suggereix l'Il·lustre senyor Diputat.

Els Diputats que estiguin a favor de l'annex contemplat en el Projecte, que es posin drets, si els plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, l'annex ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT : L'esmena 14, que és del Grup Popular, per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... (*Pausa.*) 14 o 31, el número que li vulgueu donar; té dos números.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, m'ha semblat entendre que dequeia alguna cosa, i jo volia assenyalar, avançant-me ja a la Mesa, que el que fem és retirar unes esmenes que estaven en correlació amb la Llei, però quan arribi el seu moment. Jo no tinc cap inconvenient a dir a la Presidència de la Mesa que ho avancem ja, i són, concretament —si no m'equivoco—, les esmenes 46, 47, 54 i 55. Moltes gràcies. Això no comptarà en el temps. També em permetria de demanar a la Mesa, d'acord amb l'article 102 del Reglament de la Cambra, que em permeti defensar conjuntament les esmenes 31, 32, 35, 39 i 42.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Sí, sí, endavant, Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Em permetria —ho dic en l'ara de la claredat— que... (*Remor de veus.*) No, no, a part el tema que si han decaigut, que en el *Butlletí* apareixen amb una numeració que ara és corregida, és a dir, que aquestes esmenes que corresponien a les normes que estaven en els llocs 14, 19, 24, 32 i 38 són ara les normes que estan en els llocs 14, 19, 23, 31 i 37.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident. Moltes gràcies.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Estem, doncs, defensant les esmenes 31, 32, 35, 39 i 42, i vull retirar parcialment, quant a la 35 i la 42, allò que feia referència a modificació. Conseqüentment, queden transformades totes aquestes cinc esmenes, únicament i exclusivament, en esmenes d'addició.

Nosaltres, amb aquestes cinc esmenes, pretenem dir que les directives que s'esmenten en l'annex número 2 tinguin els afegits de «modificada, per directiva número tal», modificada per número tal, modificada per número tal.

Això, ho vam demanar sense massa èxit ja en la Comissió, i se'ns va dir —l'Il·lustre ponent— que el que feia aquesta Llei era esmentar en l'annex número 2 la directiva base, la directiva

d'*arranque*, però no les directives posteriors; i se'm deia, com a segon argument per rebutjar la nostra esmena, el risc d'imperfeció que comportava el que si dèiem «modificat per tal altra directiva», de data posterior, dic, corriem el risc, evidentment, d'oblidar-ne alguna.

Jo li haig de dir al ponent que «directiva base», que són les paraules emprades per ell en la Comissió, implica un error terminològic i/o conceptual. «Directiva base» en el dret comunitari és una directiva marc, no pas la directiva inicial, que pot ser modificada per altres directives posteriors, sinó una directiva genèrica, que necessita per al seu desplegament no pas normes internes dels estats o de les comunitats autònomes, sinó altres directives per a la seva aplicació, que no impliquen —repeteix— modificació, sinó desplegament; per exemple, les directives sobre societats anònimes, on —com sap molt bé l'Il·lustre senyor Joaniquet— hi ha set directives de desplegament, dues d'elles aturades; per exemple, la directiva genèrica sobre condicions alimentàries, desplegades per directives que fan esment a cadascun dels diferents productes alimentaris. Per tant, l'argumentació que esmentem la «directiva base» entenem que no pot ser acceptada.

D'altra banda, el segon argument és el risc d'imperfeció. Se'ns poden quedar coses en el tinter, com es diu vulgarment, i això és cert; és cert que, malgrat la nostra cura, pot haver-hi algunes directives que se'ns quedin en el tinter, no pas aquella que vostè esmentava, el ponent en la Comissió, que en realitat venia reflectida a continuació i, per això, aquest esmenant no l'ha inclòs, perquè ja estava inclosa en l'annex número 2.

Però, entenem que aquest risc d'imperfeció és molt més gran si s'esmenten només les directives inicials, no pas bàsiques. Per què? Perquè han estat modificades, estan derogades parcialment per la via de modificacions ulteriors. Aquestes modificacions ulteriors ens porten a la Cambra un problema, i del qual ja se n'ha fet al·lusió aquí per diversos Grups parlamentaris : és el problema del control de la legalitat. A què s'ha d'atendre el Consell Executiu en el moment que exerciti la seva facultat legislativa delegada? Si no acceptem aquests afegits que proposa l'esmena, literalment s'ha de referir la seva facultat legislativa delegada, únicament i exclusivament, a unes normes que ja estan derogades.

Per tant, entenem que no compleix acuradament la tasca de posar al dia les lleis de casa nostra.

Però, és que, si amb això es pretén anar més enllà i adequar no aquestes directives, sinó entengui's les directives que eren de tal data, però en la part que avui estigui vigent modificada, correm el risc que el Consell Executiu ultrapassi les facultats.

És cert —com deia el ponent— que quan es parla de la Ley de arrendamientos urbanos es diu Ley de arrendamientos urbanos, i no es diu la data inicial; però, quan en un escrit judicial es fa esment de la data, s'afegeix «modificada per tal altra disposició posterior.»

Entenem que aquestes esmenes nostres són no pas de contingut polític, sinó de contingut tècnic, i que si aquestes directives, que nosaltres —com a modificadores— pretenem afegir, no afecten les lleis de casa nostra, més que millor, però, per favor, sembla que en una esmena que té, únicament i exclusivament, el caràcter d'esmena tècnica, sembla que no es vulgui donar el braç a torçar i després se'ns critica, a l'oposició, perquè no fem una tasca constructiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANIQUET : Amb la vostra vènia, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'Illustre representant del Grup Popular insisteix defensant que hi ha un defecte tècnic en la manera com l'annex s'ha redactat. L'error sempre pot existir, però nosaltres hem estudiat aquest tema i, encara que jo confesso amb tota humilitat que vaig utilitzar —com a ignorant que sóc del dret comunitari, cosa de la qual m'avergonyeix, perquè m'agradaria poder estar a l'altura del meu digne contradictor—, malgrat que jo vaig utilitzar efectivament la paraula «directiva base» no li volia donar el sentit jurídic, de concepte jurídic, elaborat a partir del dret comunitari, sinó expressar, purament i simplement, que era la directiva bàsica que obligava a normar la realitat del dret públic intern.

La tesi que necessàriament totes les modificacions de les directives hagin de venir recollides en l'annex, nosaltres creiem, per tècnica de redacció, per tècnica normativa, que no es pot mantenir.

Examinant aquestes esmenes, l'esmena aquesta número 31, observo que proposa l'addició d'una directiva que no ha estat contemplada en l'annex 2 de la Llei. La conveniència de no acceptar aquesta esmena..., estem parlant dels residus industrials i en la directiva general, relativa als residus provinents de l'indústria, del diòxid de titani. Aquesta és la raó que ens justifica la presència de la directiva 78/176 en l'annex del projecte i, en canvi, no és necessari posar la directiva 82/883 que es demana, objecte de l'esmena 31.

Cada cas és exactament idèntic, menys en un cas, en què es planteja un problema que jo sotmeto a la Mesa, respecte a l'esmena número 34, no, perdó, la 34 és la que no defensàvem...

Torno a reiterar-me en l'argumentació, i demano perdó per potser ser pesat. La tesi nostra és que el que és important és la directiva que té la normativa material, la que imposa la regulació a l'Estat o a la comunitat autònoma, en el nostre cas.

Per tant, nosaltres ens oposem a posar dins d'aquest catàleg d'annex, perquè és innecessari, en bona redacció tècnica, no veiem la necessitat d'haver d'acceptar aquesta esmena. Per tant, ens oposem i votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara, per defensar l'esmena 16 o 34, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President, de l'escó estant.

Amb aquesta esmena —i l'hem separada de totes les altres que hem acumulat— pretenem dues finalitats : que on es diu «directiva concernent als ocells» digui «les aus», perquè en català entenem que, malgrat que és una traducció del francès, que és un sol mot per significar les dues coses, creiem que és diferent i, consegüentment —i no fem ballar coloms—, pretenem que se substitueixi, doncs, la paraula «ocells» per la paraula «aus».

La segona part de l'esmena és perquè s'afegeixi que aquesta directiva que s'esmenta, la 409 de l'any 79, «ha estat modificada per la Directiva 854, de l'any 81», i per a la defensa d'aquest afegit valgui el que he dit ja abans.

Per tant, mantinc l'esmena en les seves dues vessants, i potser m'atreveixo a demanar votació separada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Joaniquet, per a un torn en contra.

El Sr. JOANIQUET : Des de l'escó, senyor President, amb la vostra vènia. Aquí hi ha dos punts de l'esmena : un punt tècnic, lingüístic, que efectivament la traducció de l'expressió és un nom francès i, per tant, existeix dubte de si el que s'ha d'utilitzar és «aus» o «ocells».

Quant al segon punt, m'hi he d'oposar per una raó claríssima : aquesta directiva modificant l'anterior no fa més que adaptar l'entrada de Grècia a la Comunitat. Resulta que canvia els noms, els utilitza en grec, o sigui, fa una relació de catàleg, i no inclou cap espècie nova dins de la protecció. Per tant, és evident, és una veritat lògicament necessària, diríem, que ens hi hem d'oposar.

Per tant, nosaltres votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara, a votar tot aquest bloc d'esmenes, a excepció de l'esmena 16 o 34.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 5 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Bé, ara ve la votació de l'esmena 16/34, en dues parts, la que es refereix a l'aspecte lingüístic i la que es refereix a la resta.

Anem a votar, doncs, ara, l'aspecte lingüístic.

Els qui siguin favorables a l'esmena en l'aspecte lingüístic, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra? Senyoreta, senyora Diputada, li agrairia que es posés asseguda, perquè si no no sé què haig d'interpretar.

Els qui s'abstenen?

Bé, aquesta part de l'esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Anem a votar ara la resta de l'esmena.

Els qui siguin favorable a aquesta resta de l'esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'esmena ha estat refusada per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Ara, hem de tornar a aquelles esmenes que han estat, de moment, aparcades, de l'Exposició de motius, que són les esmenes números 10/17, 11/18 i 12/19. Per defensar-les tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor... (Pausa.) Perdó, havia oblidat que calia primer votar el text del Dictamen, eh?

Per tant, els qui siguin favorables a aquest text de la relació de directives que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta relació de directives ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara sí que hem d'anar a aquestes esmenes que havien quedat aparcades, sobre l'Exposició de motius. Per defensar-

les tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat... Una per una, no? Una per una. L'esmena número 10.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, moltes gràcies. Per defensar la nostra esmena 17 al primer paràgraf de l'Exposició de motius.

És una esmena de modificació en la que el nostre Grup demana la substitució del mot «Estat espanyol», dels mots «Estat espanyol», pels mots «Regne d'Espanya». La nostra fonamentació és la següent : l'article 56.1 de la Constitució estableix, dins les tasques que té la Corona, la més alta representació de l'Estat espanyol en les relacions internacionals. I és en aquest sentit, que el Regne d'Espanya apareix en la documentació comunitària a partir de la signatura el 12 de juny de l'any passat, dels documents d'adhesió, és a dir, dels tractats i dels actes comunitaris. En segon lloc, és la terminologia tradicional en dret internacional. Així, ens remetem, per no cansar l'audiència de les Diputades i Diputats als instruments de ratificació del tractat CEE i Euratom de 20 de setembre del 85, a l'instrument d'adhesió de la CECA d'1 de gener d'enguany, apareguts utilitzant la denominació de «Regne d'Espanya» en el Butlletí Oficial de l'Estat de l'1 de gener proppassat. És la mateixa terminologia emprada per al Dictamen de la Comissió de les Comunitats Europees de 31 de maig del 85, en la decisió dels Consells comunitaris d'11 de juny del 85 i, com ja acabo de dir, al tractat d'adhesió i en els altres actes comunitaris, establint les condicions d'adhesió. I el tercer i darrer argument és que, si bé certament aquesta és una Cambra política, no és menys cert que és una Cambra legislativa. Per tant, estima el nostre Grup que hem d'adequar els nostres textos legals, als mots emprats per les normes internes i per les normes supranacionals que tenen rang de llei, a les quals acabo de fer esment.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANIQUET : Amb la vostra vènia, senyor President. Senyores i senyors Diputats, una altra vegada ens trobem amb una discrepància, que sembla semàntica, però que té una coherència lògica dins d'un ordenament jurídic. El Regne d'Espanya és el subjecte del dret internacional. Que es pot parlar del Regne d'Espanya en una altra llei? Evidentment, se'n podria parlar. Però jo emplaço al meu digne oponent i contradictor que em trobi una llei en la qual es parli del Regne d'Espanya, en el nostre ordenament estatutari. Sempre hem parlat de l'Estat. I la mateixa legislació de les Corts Generals parlen sempre de l'Estat, perquè no és més que la traducció moderna, del segle XIX, de la paraula antiga que s'utilitzava, que era la Monarquia Espanyola. O sigui, ningú ha sentit parlar mai del Regne dels Habsburgs, suposem, que va existir un dia, sinó que es parlava de la Monarquia dels Habsburgs, perquè era un Estat dominacional, un sol Estat, i tenia dos noms a l'Estat, després es va dir Austro-Hongarès, etcètera, però tenia una denominació històrica. Doncs bé, la denominació històrica jurídica, jurídica, de l'Estat espanyol, fins el segle XIX, va ser sempre la Monarquia espanyola. I en tots els textos dels tractats internacionals s'utilitza sempre, actualment, el Regne d'Espanya, cosa molt lògica i, en fi que mereix tot el respecte; però si nosaltres sempre hem utilitzat un sistema de conceptes jurídics, no perquè potser canviï en el fons, ni molt menys, perquè

no canvia; però si l'hem utilitzat, per què l'hem de canviar; no hi veiem cap raó, seria simplement una raó que introdueix, ja que legislem poc —potser afortunadament—, legislem bé, siguem coherents amb cadascun dels conceptes que hem establert.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara hauríem de passar a l'esmena següent que és la 11/18. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, aquesta és la darrera esmena que defensem, ja que anuncio la retirada de l'esmena següent, del moment que no han prosperat les argumentacions respecte a escurçar el termini de la legislació delegada.

Amb aquesta esmena nosaltres volem palesar la contradicció entre el primer i el segon paràgraf de l'Exposició de motius.

En el primer paràgraf es diu que, fruit de l'adhesió d'Espanya, el dret comunitari passa a ésser d'aplicació directa a Catalunya. I al paràgraf següent es ve a dir que, com a conseqüència d'això, cal aquesta Llei per adequar la normativa de casa nostra, la normativa catalana a la normativa comunitària.

Jo no pretenc donar lliçons de dret comunitari perquè també en sé poc, com l'Il·lustre senyor Joaniquet, però això és desconèixer, a aquest redactat, una de les característiques fonamentals del dret comunitari.

El dret comunitari només té aplicació directa al que són els tractats i al que són els reglaments —a part les decisions. No ho dic jo, ho diu l'article 189 del Tractat de Roma, instituint la CEE i els homònims preceptes dels altres dos tractats.

I és precisament perquè no tenen aplicació directa les directives —valgui el contrasentit— que cal la legislació interna de cadascun dels Estats, de cadascuna de les Comunitats autonòmiques en les seves competències. És a dir, hi ha dos blocs de normativa : normativa d'aplicació directa : tractats i reglaments, i normativa de no-aplicació directa : directives. Perquè el mateix article 189 del Tractat de Roma obliga a la consecució d'un objectiu; són normes de resultat, deixant en llibertat a cadascun dels diferents ens per sota de les Comunitats Europees, quant a la forma i quant als mitjans per aconseguir aquest objectiu.

I jo vull palesar davant el Parlament, la contradicció tremenda, que es ve a dir que, a conseqüència precisament de l'aplicació directa, cal adequar. No, senyors, és justament el contrari. Conseqüència de la no-aplicació directa és el que cal, o bé adequar el que ara ens està ocupant, o bé legislar desplegant les directives. Això, repeteixo, crec que és un dels principis bàsics de dret comunitari que aquí no s'estan respectant.

I dic això, i nosaltres suggeríem la paraula «també», perquè així distingíem, d'una banda, paràgraf primer, aplicació directa —llegeixi's tractats i reglaments— i, d'altra banda, directives i decisions, que necessiten l'acomodació de la legislació interna. Repeteixo, crec que és una qüestió no política, i que és una qüestió merament tècnica, però merament tècnica gairebé elemental de dret comunitari que implica que fem una seriosa reflexió per l'afegit d'aquesta paraula que sembla que no és important, però que, des d'un punt de vista tècnic, demostrarà que aquí legislem acuradament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANIQUET : Amb la vostra vènia, senyor President. Senyores i senyors Diputats, hem dit al començament d'aquesta sessió, d'aquest Ple, que era voluntat del Consell Executiu autolimitar-se, autolimitar-se, i torno a repetir, autolimitar-se. Que hi poden haver directives que s'hagin de desplegar posteriorment amb lleis nostres? Ho acceptem, és lògic; hi ha encara un bloc legal per desplegar, el Parlament té unes competències que encara no ha exhaurit ni molt menys; no ha actuat dictant els actes legislatius necessaris per posar totes aquestes matèries, regular-les i legislar-les; però això no vol dir que necessàriament nosaltres hàgim de donar una potestat, ara, delegar-la al Govern, per ja dictar normes amb futur, perquè aleshores ens trobaríem amb l'absurd, amb l'absurd lògic que als sis mesos tampoc, segurament, es podria fer aquesta tasca legislativa.

Vull precisar una qüestió, perquè es torna a insistir que les directives no són directament aplicables. Jo recordo al meu Il·lustre col·lega de professió i de funció pública —en fi, funció pública, funció parlamentària, perdó— que hi ha un principi en el dret, que és el dels principis generals del dret; doncs bé, les directives comunitàries, encara que no s'hagin convertit en lleis estatals dins de l'ordenament intern d'un Estat membre, tenen funcions de principis generals i no poden ser derogats per cap norma amb rang de llei formal. Per tant, creiem que amb aquesta autolimitació el Consell Executiu fa un acte de prudència política i un acte també d'humilitat, esperant el moment necessari, quan es despleguin noves lleis del Parlament, per introduir, com és lògic, i donar compliment i acatament a aquestes directives.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, procedeix ara la votació. Voldria preguntar si es pot fer conjuntament o separatament. Cada esmena per separat? (*L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*)

El Sr. ESTEVE I ORIOL (*de l'escó estant*) : Jo, m'agradaria que aquesta última fos separada.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, naturalment.

Bé, doncs, anem a votar primer l'esmena 10/17 i després l'11/18. Els qui siguin favorables a la primera d'aquestes esmenes que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Ara procedim a la votació de l'esmena 11/18. Els qui siguin favorables a aquesta esmena que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 76 en contra i 4 abstencions.

Bé, havent acabat amb les esmenes, ara hem de votar el text del Dictamen per a aquesta Exposició de motius. Els qui siguin favorables a aquest text que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'Exposició de motius ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Falta ara el títol. Els qui siguin favorables al títol de la Llei que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El títol de la Llei ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Procedeix ara donar a cada Grup parlamentari la possibilitat de donar explicació de vot, i aquesta Presidència està a disposició dels Grups per fer-ho. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Moltes gràcies, senyor President, i molt breument, nosaltres hem votat afirmativament totes les esmenes que han servit per millorar el text de la Llei. Creiem que aquesta Llei és molt important, malgrat que fos presentada fora de temps, i voldríem recordar-li al senyor Joaniquet que l'argument del retard no és exclusivament nostre, sinó principalment de la Minoria Catalana a les Corts Generals; i nosaltres també voldríem creure que a partir d'aquí la voluntat del Govern és de no repetir aquest intent de Llei de Bases de Delegació, sinó d'anar per la via d'adequació correcta de la normativa comunitària. I és amb aquesta creença, potser ingènua, que esperem veure propers actes legislatius per part del Parlament amb el protagonisme de la seva Comissió sobre les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per a explicació de vot? (*Pausa.*) No hi ha cap altra...? (*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*) L'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Molt breument per expressar la satisfacció del Grup Socialista per l'aprovació, podríem dir que per unanimitat, d'aquesta Llei, una llei que considerem important.

Estem davant d'una extraordinària transformació del model jurídic que s'imposa i que imperarà en les tasques d'aquest Parlament. La primera responsabilitat, per tant, d'aquesta Cambra és adequar la seva normativa, la seva legislació realitzada fins ara, a aquest nou model de marc jurídic. Creiem que aquesta és una tasca fonamental.

Sentim satisfacció pel treball que s'ha pogut realitzar en Comissió; creiem que el treball de tots els Grups parlamentaris ha contribuït, sens dubte, a la millora d'aquesta Llei.

El Grup Socialista manifesta la seva satisfacció també perquè algunes de les esmenes que s'han incorporat, que consideràvem importants, tals com delimitar quin era l'objecte de la Llei, com el marc en què s'ha de situar aquesta legislació, com formes de control addicional d'aquesta Cambra sobre l'ús que en fa l'Executiu, d'aquesta delegació. Creiem que aquestes són esmenes importants. Lamentem que l'única esmena que hem mantingut en debat aquí, en el Ple, no s'hagi aprovat, i ho lamentem per un doble motiu, i és perquè allò que proposàvem en aquesta esmena, de fer palès a la part final de l'article sisè allò que preveu el Reglament, de tota manera queda obligada, aquesta Cambra, a allò que preveu l'article 122 del Reglament. És a dir, que encara que no s'hagi acceptat introduir-ho en el Projecte de Llei —avui Llei— que ens ocupa, allò que preveu en el seu article 122 el Reglament del Parlament continua obligant a aquesta Cambra, de tal manera que, si qualsevol dels

Diputats d'aquest hemicicle formula objecció a algun dels decrets legislatius que publica el Govern, necessàriament i obligatòriament s'haurà de veure en el Ple del Parlament.

Per tant, ens semblava que era una mesura que es podia dir que era òbvia, però creiem important reflectir-la de nou en el Projecte —avui Llei— que acabem d'aprovar.

En tot cas, el Consell Executiu té la responsabilitat d'utilitzar, fer un bon ús d'aquesta delegació, i el Parlament de Catalunya té la responsabilitat —i així ho farà, almenys per part del nostre Grup, i, sens dubte, per part de tots els Grups— de controlar que aquest ús sigui en benefici de la sobirania del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres ens alegrem també de l'aprovació de la ja Llei. Ens hem manifestat, malgrat les nostres esmenes, gairebé de manera favorable al Projecte de Comissió. Entenem que la promulgació de la Llei és positiva i era necessària per les raons de seguretat jurídica i d'imatge internacional de Catalunya que abans ja havíem esmentat, i hem votat —dic— favorablement, en coherència amb la tasca que hem fet, i ha sigut acceptada pels Grups en la Comissió, en la qual ja he dit abans s'havien acceptat la meitat de les quaranta esmenes que havíem presentat. Malgrat això, nosaltres hem intentat denunciar les mancances i deficiències, fonamentalment en tres vessants : l'Exposició de motius, pel que fa a aquesta, entenem nosaltres, errada jurídica de contradicció entre el primer i el segon paràgraf; quant a l'articulat, perquè entenem que és massa llarg el termini atorgat al Consell Executiu, sobretot des del punt de vista de control parlamentari; i, finalment, per les mancances que hem denunciat a l'Annex 1 i a l'Annex 2, la qual cosa ens fa témer que dintre de pocs mesos el Consell Executiu hagi d'enviar un altre projecte de llei de bases per afegir totes aquelles lleis i directives que s'ha oblidat.

El senyor Miró i Ardèvol —al qual ja he esmentat abans— ens deia en la darrera sessió que «el temps, en aquest cas», paraules textuais, «com en altres ocasions, serà el millor jutge». I ens agradaria, com a parlamentaris catalans, que aquest jutge no ens donés la raó.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat ja aquest primer punt de l'ordre del dia d'avui. *(Pausa.)* Ah, perdó. El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula per intervenir en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : Bé, molt breument, senyor President, simplement per dir que aquesta era una Llei que era obligatori fer-la, i que, per tant, doncs, estem contents que s'hagi fet.

El Projecte ha arribat, certament, potser una mica amb retard, tenint en compte el temps que fa que se sabia que havíem d'adaptar les nostres lleis a les normes comunitàries, i ha arribat també amb mancances indiscutibles, però, a través del treball parlamentari, crec que s'ha arribat a un text que és plenament satisfactori, i per això nosaltres l'hem votat íntegrament amb les esmenes addicionals que s'han plantejat avui, és a dir, hem votat el Dictamen amb les esmenes transaccionals que s'han presentat avui, amb una sola excepció : una absten-

ció en un punt de l'Exposició de motius, que, com que no és normativa, l'Exposició de motius, ens ha semblat que tampoc valia la pena de trencar la nostra voluntat de votar afirmativament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANQUET : Amb la vostra vènia, senyor President, des de l'escó. Vull llegir exactament els tres punts als quals vull referir-me per donar l'explicació d'aquest vot que ha donat el Grup de Convergència i Unió.

Aquesta Llei que acabem de votar té una importància cabdal per a aquest Parlament. En primer lloc, perquè és la primera vegada que s'exercita la delegació legislativa prevista en l'Estatut. I, en segon lloc, perquè és també la primera vegada que Catalunya dona resposta al repte que planteja la Comunitat Europea al nostre sistema legal.

De tots és sabut, que la Comunitat Econòmica, com a entitat de poder, suposa una pèrdua en les atribucions dels Estats membres i, per tant, també limita certes competències de la Generalitat, com va passar amb els *länder* alemanys i les regions italianes. Aquest sacrifici, assumit per tots els catalans, i així ho demostra la rapidesa a tractar aquest Projecte de Llei en la Comissió primera del Parlament. S'han presentat poques esmenes, si bé assenyalar que aquestes han servit per millorar tècnicament el Projecte i per destacar davant les senyores i els senyors Diputats i de l'opinió pública l'abast polític de la norma.

Després d'aquest debat, tots coneixem quina ha sigut la voluntat política del Consell Executiu : donar exemple d'eficàcia, creant uns instruments que permetin acumular al més ràpidament possible vint-i-vuit lleis del Parlament; ni una més ni una menys. No es pretén assumir una competència legislativa per substituir el Parlament i dictar normes en el futur, de nova creació. Aquest és l'error comès per la Llei de l'Estat, on l'article primer de la Llei del 27 de desembre de 1985, de Delegació al Govern per a l'Aplicació al Dret de les Comunitats Europees, diu : «Al amparo de l'artículo 82 de la Constitución, se delega en el Gobierno la potestad de dictar normas con rango de ley en el ámbito de las competencias del Estado, sobre las materias reguladas por las leyes incluidas en el Anexo, a fin de adecuarlas al ordenamiento jurídico comunitario en la medida que tales materias resulten afectadas por el mismo, así como sobre materias objeto de normas comunitarias vigentes el 6 de noviembre de 1985 que exijan desarrollo por ley y no se hallen actualmente reguladas.»

El nostre Govern planteja aquest tema amb senzillesa, i es compromet a resoldre'l dins del termini de sis mesos. En presentar aquest Projecte, es dona compliment al que disposa l'article 27.3 de l'Estatut : «La Generalitat de Catalunya adoptarà les mesures necessàries per a l'execució dels tractats i convenis internacionals, en allò que afectin les matèries atribuïdes a la seva competència, segons el present Estatut.»

Moltes gràcies per la vostra atenció, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara sí que podem passar al punt següent de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses l'any 1985 per evitar la interrupció del subministrament elèctric

Per formular la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Carlos Cigarrán, del Grup Socialista.

El Sr. CIGARRÁN : Senyor President, senyores i senyors Diputats, dos anys consecutius, en los mesos de enero del 85, y finales de enero y principios de febrero del 86, miles de ciudadanos de Cataluña se han visto privados en sus industrias, comercios y domicilios particulares, de un servicio esencial para la comunidad, como es la electricidad.

Con motivo de esta privación de ese servicio en el año 85, el Grupo Socialista ha dirigido dos preguntas en el tiempo, una en enero y otra en marzo o en abril del 85, al Consell Executiu, para que fuesen contestadas por escrito, dirigidas a conocer los motivos que habían causado aquella situación; a que el Consell Executiu aclarase, si fuese necesario, las responsabilidades de las compañías eléctricas en esa falta de suministro eléctrico, y a intentar proponer que se estudiasen una medidas para evitar que en lo sucesivo volviese a ocurrir lo mismo que había ocurrido en el año 85.

Las respuestas a estas preguntas, que tenían una primera parte, en cuanto a los motivos, que coincidía prácticamente con el mismo lenguaje y la misma respuesta que las propias compañías eléctricas habían dado en el año 85, prácticamente se pretendía echar la responsabilidad de la falta de suministro a que los consumidores en sus domicilios utilizaban más potencia de la que tenían contratada, y se decía incluso que era un caso excepcional, el del 85, que hacía doce años que no había venido una ola de frío tan intensa, y que no era previsible que en un futuro próximo volviera a ocurrir lo mismo. Pero, no obstante, en una de las contestaciones, se decía que el informe iniciado, aparte de aclarar las responsabilidades a que hubiera lugar por parte de las compañías eléctricas, se completaría intentando tomar unas medidas que sirvieran para evitar que en lo sucesivo volviera a ocurrir un caso similar. Resulta que no doce años después, sino un año después vuelve a ocurrir, en zonas diferentes, pero vuelve a ocurrir que miles de ciudadanos de este país se han visto privados de ese servicio esencial que es hoy día la electricidad, y que posiblemente no lo creamos tan esencial los que lo estamos viendo sin que nos veamos privados de él, y que nos damos cuenta de lo esencial que es cuando nos vemos privados de él.

Y es por este motivo que, justamente un mes después de haber tenido entrada esta pregunta en el Parlament, se la formulo directamente al Consell Executiu, que creo que, además, ha tenido tiempo para poder documentarse, tomar medidas; que además creo que debe estar contento, el Secretario General de Presidencia, que estuvo muy preocupado el día que faltó la luz, dirigiéndose a la Conselleria de Industria para que se enviase un telegrama a las compañías eléctricas, para que se hiciera algo por miedo a que la oposició nos dijera algo... Yo creo que ha habido tiempo suficiente, y que en un mes

el Consell Executiu nos puede decir algo, creo que la oposició no ha acosado al Consell Executiu en este tema. Lo que quiere saber es qué es lo que ocurre con este tema, qué medidas se han tomado del año pasado, cómo es que ha vuelto a ocurrir, y qué explicación nos puede dar el Consell Executiu de que les falte a los ciudadanos este servicio esencial que en la sociedad de hoy es primordial. Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Hortalà té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'abast de la pregunta estrictament demana al Consell Executiu quines mesures va prendre per evitar el risc d'una manca de subministrament elèctric, atès que un any després s'ha tornat a produir.

Bé, hi ha una qüestió prèvia, i és que fa un any les manques de subministrament es varen produir com a conseqüència d'una sobrecàrrega elèctrica. Això pot semblar estrany, però és legal, perquè les empreses elèctriques estan autoritzades per reglament —jo no entro a discutir si aquests reglaments són bons o són dolents, la competència dels quals nosaltres reclamem, però de moment encara rau en l'Administració central—, per reglament se'ls permet contractar un terme de potència superior al que en principi podrien nodrir en un moment concret. És el mateix sistema que la banca. La banca rep diners dels seus clients, i els deixa; si tots els clients anessin a la banca un dia a demanar tots els diners, aquella banca faria fallida. Doncs, el capteniment de les companyies elèctriques, pel que fa al tema de potència, és exactament el mateix. I això és legal.

Què va passar el febrer de l'any passat? Doncs que en un bon moment hi va haver una sobrecàrrega, i, en conseqüència, una sèrie de transformadors es varen espatllar.

Aquest fenomen és completament diferent del que ha passat aquest any. El que ha passat aquest any ha estat, senyor Diputat, que la resistència mecànica de la xarxa s'ha avariat com a conseqüència d'un fenomen genuí, desgraciadament al cap d'un any d'un altre diferent. Un fenomen que ha consistit que al mateix temps que nevava, feia vent. No és usual que quan neva faci vent, i no és usual que quan fa vent, nevi.

Però en aquest cas va nevar i va fer vent alhora. I això ha produït un fenomen tipificat en la normativa elèctrica, que se'n diu «la màniga de neu», i que ha provocat, malauradament i al marge de responsabilitats —que podem parlar-ne quan vostès vulguin—, ha provocat, doncs, la caiguda en dòmino de la majoria de les instal·lacions elèctriques de les zones de l'Anoia i d'Osona.

Però, per cenyir-me a la pregunta. Què ha fet el Consell Executiu perquè no es tornés a produir al Barcelonès —que va ser on va produir— el que va succeir l'any passat? Vostè em podrà dir que això és insuficient, que no li agrada, o em podrà dir que està molt bé, però això és el que ha fet el Consell Executiu.

En primer lloc, actualitzar, sota la nostra responsabilitat i arran d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern central, l'article 2 i 92 del reglament de verificació i subministrament d'energia elèctrica, en el sentit que no només cada tres anys les companyies han de revisar les xarxes, sinó que aquesta revisió la facin anualment, exercint —el Departament— una potestat inspectora aleatòria, per veure si

es compleix o no es compleix; i això, en principi, pel que fa al Barcelonès, s'ha fet. Obren en el seu poder les actes d'inspecció per al dia que el senyor Diputat les vulgui inspeccionar, o veure, o senzillament observar en els serveis tècnics de la Conselleria. Primer punt; un punt purament addicional.

Segon : ha elaborat un estudi sobre la base del qual els usuaris afectats i amb raó suficient han pogut presentar reclamacions davant dels tribunals de justícia, i treure'n la indemnització consegüent. Això s'ha produït, ha estat publicat a la premsa, amb casos prou nombrosos, particularment al cas antic de Barcelona.

I tercer, i fonamentalment, ha incidit en la modernització i la millora de la xarxa del Barcelonès, reforçant i ampliant les línies, fent que les companyies reforcin i ampliin les línies, incrementant el control —pel que fa al manteniment de les instal·lacions—, i intentant millorar el règim de seguretat dels habitatges. I això ha suposat —resultats : el reforçament de 140 quilòmetres de línies al Barcelonès; l'increment —140 quilòmetres de línies al Barcelonès— de la potència instal·lada en dues estacions noves de recepció d'alta tensió, la de Pere Mata i la de Maragall; la transformació, ampliació, millora i nova instal·lació de 110 centres de transformació, de mitja tensió, que són els següents : Barceloneta, 2; Sant Andreu, 3; Sarrià-Sant Gervasi, 7; Horta-Guinardó-Carmel, 7; Poble Nou-Maresme-Besós, 7 més dos de nous; l'Hospitalet-Esplugues, 3; Roquetes-Trinitat, 10; Sagrera, 1; Vallcarca-Gràcia, 8; les Corts-Collblanc, 12; Barcelona-Sant Adrià, 11; Poble Sec-Mistral, 6; Sants-Hostafranchs, 13, i Ciutat Vella-Eixample, 22.

Això ha suposat, respectivament, un increment de 240.000 quilovats, de mitjana, i 50.000 quilovats en alta, amb un cost a càrrec de les companyies elèctriques de 2.439 milions de pessetes de revisió, ampliació i millora durant 1985, i una campanya que afecta més de 40.000 famílies a tota la zona, del pas del voltatge de 127 a 220, i la introducció forçada de magnetotèrmics i diferencials, de tal manera —i amb això acabo, senyor President— que el dia 11 de febrer es va produir una demanda d'una intensitat equivalent al 96,4% de la que s'havia produït l'any passat al Barcelonès, com a conseqüència dels freds que es varen passar aquella època i, sortosament, la xarxa ha resistit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. CIGARRÁN : Sí, senyor President, muchas gracias. Señoras y señores Diputados, yo lamento que el señor Hortalà, en nombre del Consell Executiu, dé la respuesta en justificación de la falta de este suministro, tanto respecto al año 85 como al 86, exactamente la misma que dan las compañías eléctricas.

Si esa fuera la respuesta del 85, de que fuera una mayor potencia de consumo y que las compañías tuviesen sus instalaciones en condiciones, hubiera ocurrido —que habría ocurrido por igual en todas las compañías, y no ha ocurrido igual en todas las compañías en el 85, y hubiera ocurrido, posiblemente, el que no hubiera habido que tomar tantas medidas como nos ha enumerado aquí el señor Hortalà; si se han tomado estas medidas es que había algunas cosas que fallaban, señor Hortalà, algunas cosas que fallaban.

Y nos dice lo mismo respecto a este año. Ha habido unas cir-

cunstancias de viento y nieve; bueno, este fenómeno de las circunstancias de viento y nieve es relativamente cierto en algunas comarcas, como el caso de Osona, pero no ocurre igual en las comarcas de Gerona, ni ocurre igual en Igualada o en Tarragona, o posiblemente incluso en el Maresme, que ni siquiera ha nevado y ha faltado luz. Es decir, hay otra serie de deficiencias, señor Conseller, hay otra serie de deficiencias en el suministro de la energía de las compañías eléctricas de Catalunya, que la Generalitat tiene que preocuparse por enterarse cuáles son, para evitar que en lo sucesivo vuelva a ocurrir, y no salir aquí a darnos la misma respuesta que dan las compañías eléctricas. No salir a decir lo mismo que dicen las compañías eléctricas en su rueda de prensa.

¿Sabe el señor Conseller que hay un porcentaje muy elevado de instalaciones eléctricas que estan sin legalizar todavía? ¿Por qué no se publican los estudios de calidad de servicio que las propias compañías eléctricas tienen la obligación de elaborar por zonas y debe disponer de ellos la Administración para conocer como va la calidad de servicio por zonas? ¿Sabe la Generalitat, sabe el Consell Executiu, como están las dotaciones en las poblaciones importantes de Cataluña, las dotaciones de mantenimiento de cada compañía eléctrica, para un caso de emergencia si pueden atender esta situación o no? ¿Dispone de eso el Consell Executiu? ¿Sabe el señor Conseller que cuando se apagó la luz en Gerona la velocidad de viento máxima que existía era de 70 kilómetros por hora? Cuando en las comarcas gironines siempre, en cualquier época del año, durante cualquier semana, la velocidad de viento es muy superior a ésa. Y ¿por qué no disponen los ayuntamientos del esquema de instalación eléctrica en sus propios municipios para poder contribuir también desde las Administraciones locales, junto con el Consell Executiu, a poder verificar la existencia en condiciones de esas instalaciones, para que puedan, los ciudadanos, disponer de un servicio adecuado?

Yo creo que hay una serie de incógnitas que el Consell Executiu tiene la obligación de intentar que eso se intente mejorar, para que en lo sucesivo no vuelva a ocurrir, teniendo en cuenta que además de las competencias de Industria, el Consell Executiu tiene competencia exclusiva en materia de defensa del consumidor, y en cuanto a materia de defensa del consumidor todavía no se ha dicho nada, desde el Consell Executiu, a las manifestaciones de las compañías eléctricas, de que no pensaban resarcir de los daños a los usuarios que se han visto privados de luz, y creo que en esa competencia exclusiva el Consell Executiu tiene que decir algo y tiene que preocuparse de que el usuario de las compañías eléctricas, que en definitiva no son más que unas concesionarias de un servicio público, sea el capital de titularidad pública o privada, tengan sus instalaciones en condiciones para prestar ese servicio en condiciones y en todo momento.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyors Diputats. El senyor Diputat em fa una objecció i una sèrie de preguntes. L'objecció és que amb l'explicació que nosaltres fem, coincidim amb allò que diuen les companyies elèctriques; bé, però a mi em sembla que això és una objecció més aviat feble, senyor Diputat, perquè és lògic que si

les companyies elèctriques intenten revisar —a instàncies de qui? A instàncies de l'Administració catalana— les línies, i es gasten gairebé 2.500 milions de pessetes, que facin una roda de premsa i ho expliquin, si més no per adquirir major solvència, prestigi i renom entre els usuaris. És clar, per què ho fan? Perquè nosaltres els diem que ho facin; i aleshores coincidim. No és que coincidim, jo li exposo els resultats, vostè em demana, o em demanava en la seva pregunta —ara em demana altres coses— què ha fet l'Administració? Doncs, obligar, justament, que les companyies elèctriques reforcin les línies perquè en circumstàncies iguals a les de l'any passat, en principi, la ciutat —o el Barcelonès— no es torni a quedar sense llum. No hi ha una objecció de principi, de fonament, en què hi hagi una coincidència en aquest sentit. Nosaltres expliquem el que hem fet i el que hem obligat a fer, i les companyies elèctriques expliquen el que han fet a instàncies nostres, que, en definitiva, és reforçar les línies per evitar que es torni a produir un defecte de llum al Barcelonès.

A partir d'aquí, vostè em fa una sèrie de preguntes al marge de la qüestió principal, i em diu: «Vostè sap que hi ha xarxes o "postes" il·legals?» No, no ho sé; perquè si ho sabés, una de dues: o no hi serien, o els faria legalitzar. I els que tenim les referències d'inspecció que es tenen a la Conselleria en l'exercici de les seves competències de policia administrativa, li puc assegurar que la xarxa que s'inspecciona és la xarxa legalitzada, i si n'hi ha que no està legalitzada, el que li he dit, o es treu o es fa legalitzar.

Vostè em demana, a més a més, per què no es fan públics els estudis per zones. Els estudis per zones, com vostè sap, s'envien, perquè és preceptiu fer-ho així, als organismes d'energia de l'Administració central i aquests organismes són els que en principi els publiquen, que a vegades ho han fet i altres vegades no ho han fet.

Em demana respecte a les dotacions de manteniment. Ja li he dit que respecte a les dotacions de manteniment, el que nosaltres varem fer enguany va ser modificar l'article 2 i 92 del reglament de verificació i subministrament, a expenses nostres i de resultes de determinats requeriments d'inconstitucionalitat, que no s'han produït gràcies a la bona entesa que hi ha entre el Departament i el Ministeri d'Indústria.

Vostè em pregunta que no hi ha una previsió específica per vents al voltant de 70 quilòmetres hora, que són els que realment hi ha a l'Empordà o a les terres gironines quan bufa la tramuntana. Escolti'm, és possible, però en aquest cas li he de dir que la intensitat del fenomen va ser tal que no només es va produir una irregularitat a les terres gironines, sinó tot el sud de França va ser-ne igualment afectat. Per tant, el fenomen era prou important i d'una incidència prou singular.

I, finalment, em diu per què els municipis no tenen l'esquema municipal. Bé, com vostè sap, l'esquema municipal de l'enllumenat públic, els municipis l'han de tenir, i les companyies els l'han de subministrar, i els ajuntaments directament els l'han de demanar, i si no els el demanen que ens ho diguin, i nosaltres farem els bons oficis perquè els puguin tenir, però en principi els han de tenir, és la seva obligació, l'obligació dels municipis.

I, en fi, pel que diu respecte a les organitzacions de consumidors i el rescabament de les empreses, vull dir-li que tant a l'Anoia com a Osona, tots els grups i transformadors-grups,

grups de generació d'energia i transformadors i generadors que s'han posat durant el temps que ha durat la restricció elèctrica, en principi corre a càrrec amb la instal·lació i amb el seu manteniment de les empreses que no han pogut subministrar l'energia corresponent. D'entrada, ja hi ha un rescabament; que això comporta unes pèrdues de major quantia? Com vostè sap el Govern de Catalunya ha demanat a l'Administració central que declari zona catastròfica o risc extraordinari, o les dues coses alhora, aquestes comarques, perquè podríem adduir precedents d'altres zones de l'Estat espanyol que, en circumstàncies semblants i possiblement a vegades no tan greus, se'ls ha donat aquest privilegi, aquest benefici.

I, pel que fa als consumidors, les organitzacions de consumidors, almenys les usuals dins d'aquest món, enguany no han fet —almenys formalment a la Conselleria— cap mena de reclamació formal, sinó la necessitat que es torni a restablir com més aviat millor el servei, i no en termes de provisionalitat, sinó que el que ara és provisional quedi definitiu.

Senyor Diputat, en aquest tema, com pot comprendre, el Consell Executiu i, en concret, el Departament d'Indústria, exerceix amb plenitud les seves tasques de policia administrativa, en un tema que porta una llarga història, com vostè sap, i tots vostès no ignoren, que òbviament obliga a esforços molt importants, atès un comportament històric —que sortosament va canviant, però un comportament històric— de les companyies elèctriques, no tant pel fet de ser companyies elèctriques, sinó pel fet de ser empreses monopolistes.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'Institut Politècnic Verge de la Mercè, de Barcelona*

El Sr. PRESIDENT: Anem ara a la pregunta següent, que és la que formulen al Consell Executiu, sobre l'Institut Politècnic Verge de la Mercè els Il·lustres Diputats Xavier Guitart i Xavier Soto, del Grup Socialista. Per formular aquesta pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto. Prego que tothom s'ajusti al màxim als temps, tant els qui pregunten com els qui contesten.

El Sr. SOTO: Així ho farem. Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, hi ha poques vegades en què el temps reservat per a una pregunta sembla tan insuficient, i són també escasses les vegades en les quals un Diputat no se sent capaç de transmetre a la Cambra i a l'Honorable Conseller tanta angoixa i —per què no dir-ho, també?— tanta i tanta preocupació, i tanta i tanta por com he vist reflectida al llarg de les darreres setmanes en les quals he pogut tenir contactes amb ells, en els rostres d'estudiants i professors de l'Institut Politècnic Verge de la Mercè, de Barcelona.

Honorable Conseller, vostè coneix com jo que la Direcció General de Formació Professional s'havia compromès amb la Unió d'Entitats de la Zona Franca a organitzar una reunió de la direcció de l'Institut Politècnic en la mateixa Unió d'Entitats, reunió que mai s'ha arribat a fer; vostè coneix, tan bé com jo, que l'Escola d'Hoteleria d'aquell Institut, en la qual es varen invertir, fa pocs anys, 12 milions de pessetes, continua estant encara avui tancada, i vostè coneix, tan bé com jo, que aquest Institut, com una gran part dels instituts de Catalunya, pateix greus mancances a tots els nivells. Per posar tan sols un exem-

ple d'una llarga llista, parlaré que no tenen el material adequat per poder desenvolupar les classes del taller d'imatge i so.

Podria parlar així d'una llarga llista de problemes, però això no és el que ens interessa avui, i voldríem deixar aquestes qüestions de banda. El que és més greu, el que és més preocupant, el tema que voldríem que fos l'eix de la pregunta, seria conèixer els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat davant d'un ambient de por i coacció que es viu quotidianament en aquest Institut, en el qual, encara avui, els càstigs físics continuen essent una dramàtica realitat.

Voldríem conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la manera d'actuar d'un grup de professors d'aquest centre, els quals i, per utilitzar una expressió prudent, com a mínim, definiré com d'una dubtosa trajectòria democràtica, i que no s'han distingit mai per utilitzar uns criteris pedagògics coherents amb l'esperit de la Constitució i de les lleis, i que, sens dubte, són els responsables directes d'un alt nivell de fracàs escolar, de la baixa de matriculació d'aquest Institut, de la prefiguració d'horaris en els quals no ha prevalgut cap criteri pedagògic, de la manca de vigilància de l'Institut i d'un llarg etcètera.

Vostè coneix tan bé com jo, senyor Conseller, que molts dels professors han demanat el trasllat d'aquest Institut, i que un gran nombre d'alumnes han canviat d'institut. Vostè ha tingut coneixement que molts alumnes han estat maltractats en aquest Institut; vostè n'ha rebut els informes, les comunicacions, les denúncies. Jo, per tant, en aquesta primera tanda, em limitaré a preguntar-li quins són els seus propòsits de capteniment davant d'aquestes denúncies, com pensa posar remei a aquesta situació?

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Il·lustre senyor Diputat, el que passa és que jo no conec tan bé com vostè algunes de les coses, o probablement les coneixem de manera diferent. És a dir, a mi em fa l'efecte que algunes de les coses que vostè ha dit, o ens les han explicat, o les hem sentit, o no en tenim la mateixa informació.

Com vostè sap, i en això sí que em sembla que coincidim, sobre aquest Institut hi ha hagut moltes i moltes informacions; hi ha hagut molts i molts rumors. La major part han vingut referenciats per terceres vies; és a dir, jo no he rebut propostes concretes adreçades a mi, ni gaires adreçades als directors generals, sinó que moltes vegades arribaven informacions —algunes vegades sense signar— que donaven fotocòpies d'informacions adreçades a tercers; és a dir, uns mestres que enviaven una nota al director; uns altres que enviaven una nota al cap d'estudis i, tot això, llavors, ho posaven en un sobre i ens ho enviaven. Tinc informació sobre això. Informacions directes, són les que hem rebut i que jo li puc assegurar que no són, ni de bon tros, les que han arribat per vies de tercers o bé publicades a través dels diaris, o bé publicades a través de fulls diversos que han aparegut en relació amb aquest Institut.

Per altra banda, com el senyor Diputat sap, aquest és un centre que no procedia originàriament del Ministeri d'Educació; aquest és un d'aquests centres de l'INEM que van ser transferits l'any 83, si no ho recordo malament —el juny del

83—, i hi havia un procedir, és a dir, cada institut té la seva història; aquest també té la seva, i resulta que el que hi havia hagut era uns nomenaments. L'últim nomenament de director, per exemple, va ser fet per un procediment digital per l'aleshores director regional del centre, i el que sí que va fer la Generalitat va ser convocar eleccions i es va nomenar un director, es va elegir un director, i, després, se'n van convocar unes altres, i en va sortir un altre. És a dir, jo diria que, una actuació, en aquest sentit, més democràtica, va ser la que es va actuar en elegir els directors que hi havia en els centres.

Després hi ha hagut tota una sèrie d'acusacions dels uns als altres. Els papers aquests, que venien de terceres persones, jo en tinc que podríem considerar, els uns atacant els altres, i els altres atacant els uns; hi ha hagut una gran quantitat d'informació en aquest sentit.

També el senyor Diputat es referia que es parlava sobre la implicació de l'Institut en el barri. Jo li puc assegurar que aquest és un tema que ens preocupa. El Director General, si no n'estic mal informat, ha rebut tres vegades associacions del barri : el 28 de maig del 85, el 3 de setembre del 85 i 10 de desembre del 85, aquesta vegada, acompanyats d'una senyora Diputada.

El que jo sé —i no sé si ho sé tan bé com vostè— és que es va dir que, en tot cas, es faria, s'estimularia la implicació de l'Institut en el barri. Que jo sàpiga, no es va dir que s'aplegaria, es reunirien els directors amb els veïns, sinó que, en tot cas, ell, el mateix Director General, tenia les reunions aquestes convocades.

Les dades de matriculació han disminuït, és a dir, han passat, el 84/85, de 1.583 a 1.280, és a dir, han disminuït 307 alumnes. Jo li puc assegurar, senyor Diputat, que cada vegada que hi hagi una campanya com aquesta, en què surti el nom d'un centre en el diari, acusant-lo de mal funcionament —tant si és cert com si no—, cada vegada que hi ha una actuació d'aquest tipus, l'escola, en aquest cas l'institut públic, se'n veu perjudicat, i això li puc assegurar que l'explicació pot ser aquesta o poden ser les altres, però, en aquest cas, aquesta és una actuació que s'ha produït i que jo tinc estadístiques que ho confronten. Quan es parla d'una escola que va malament, al cap d'un any, la conseqüència és que disminueix la matriculació d'aquesta escola, moltes vegades és la mateixa.

Ara bé, què hem fet? Vostè pregunta què hem fet i què pensem fer en el futur. Jo li explicaré unes quantes de les coses que hem fet en aquest centre que jo li asseguro que a mi m'ha preocupat, si més no, per la quantitat de coses que se n'han parlat.

Miri, nosaltres hem convocat les primeres... Els cossos i el professorat de l'INEM, vostè sap com estava nomenat i fins a quin punt hi ha un problema d'integració. S'han convocat les primeres oposicions des de feia vuit anys; feia vuit anys que no se'n convocaven, ho hem fet, aspecte positiu. L'elecció dels directors... Els alumnes, el torn partit dels alumnes : abans, els alumnes de FP 1 anaven en torn absolutament únic i, d'alguna manera, després, quedaven lliures a la tarda; s'ha fet el torn partit. Crec que aquest és un aspecte important.

S'han aplicat incompatibilitats de professorat. En relació amb això, vostè sap que va sortir una nota al diari, acusant-me, a mi, de clientelisme amb els sindicats UGT i Comissions Obreres. S'ha creat un centre de recursos, en aquest centre;

s'ha establert un programa d'educació compensatòria; s'ha resolt l'única denúncia formulada, l'única denúncia que se'm va formular estrictament es va resoldre, es va resoldre en un temps que jo crec que és... Es va formular al mes de maig i es va resoldre el mes de desembre, i es va aplicar el que hi corresponia aplicar. I, al mateix temps, jo crec que hi ha hagut, a més, un canvi d'inspector, per si ho volia saber i, a més, en el mateix Institut s'han aplicat aquests convenis de pràctiques per realitzar en empreses; hi ha alguns estudiants que fan pràctiques.

Què és el que farem en el futur? Jo diria que prosseguir per aquesta via, i intentar implicar l'Institut més en la situació del mateix barri i, al mateix temps, intensificar l'activitat departamental, com em consta que, d'alguna manera, en aquests darrers temps s'ha fet.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, jo crec que hi ha coses que no són acceptables. Vostè ha dit que ha rebut anuncis, anònims, denúncies diverses, que uns deien una cosa i uns en deien una altra. La seva obligació, senyor Conseller, és esbrinar la veritat i, quan es fan denúncies, siguin les que siguin, i algunes vostè sap que són molt greus, la seva obligació és dilucidar estrictament la veritat i extreure les responsabilitats que es derivin del tema.

Miri, jo tinc a les meves mans algunes cartes adreçades per la direcció de l'Institut a la Direcció General, en les quals es plantegen diverses qüestions. En tinc una, per exemple, aquí, que és bastant llarga, amb molts fets, un darrere de l'altre. Jo voldria saber què ha fet el senyor Conseller davant de tots els fets que es denuncien i que es diu que s'han realitzat. Suposo que hi ha una inspecció que és a les ordres directes de la Conselleria i que té alguna cosa a fer quan es produeixen fets d'aquest tipus.

Podria parlar d'escrits diversos —deixi'm dir-n'hi tan sols un; l'escrit número 134, de data del 29 de març de 1984, enviat a la Direcció General, en el qual s'informa sobre l'actuació d'un professor, no en diré el nom, comunicant els fets ocorreguts en la sala de música del centre o l'elevat nombre de faltes d'assistència sense justificar d'alguns professors—, tots ells sense resposta. Vostè ha dit que hi ha una baixa de matriculació en l'Institut, dada certa, i ha creat una ombra que jo crec que és preocupant, que és l'ombra de dir : « Això passa quan hi ha denúncies ». Jo crec que això passa quan una Conselleria no actua i no fa ús de les responsabilitats, i quan es denuncien una sèrie de fets —alguns d'ells molt greus—, no s'actua com s'ha d'actuar.

Miri, és cert que hi ha hagut molts fets; jo en tinc una llarga llista. Li'n citaré tan sols un, perquè és un fet provat i confirmat, corroborat per la persona a què li va passar. És tan simple i tan senzill com que a un alumne li s'ona l'alarma del rellotge abans que acabi la classe. S'hi apropa una professora del centre, li treu el rellotge, i el llença per la finestra. Tan simple i tan senzill com aquest, confirmat i tinc aquí les persones que van ser i les persones que hi eren davant.

I, després, ve un altre professor, agafa aquest alumne per les

solapes i li diu : « ¿Es que no te has enterao que estás en un colegio de...? » Deixaré la paraula pel decòrum de la Cambra. De tota manera, li ho puc explicar. Jo crec que aquest és un fet provat, i jo, el que voldria, és que estic segur que vostè i jo discreparem en moltes coses, però hi ha una cosa en la qual no voldria discrepar, i és que, quan hi ha fets així, vostè senti la mateixa sensació de ràbia, la mateixa sensació d'indignació democràtica que jo sento, i que actui. I que actuï. Crec que és el mínim que es pot demanar.

Per assenyalar molts altres problemes, per exemple, la manca de vigilància de l'Institut. Aquest mateix cap de setmana —suposo que vostè ho deu saber—, s'ha robat material del centre de recursos pedagògics, instal·lat a l'escola, per un valor de bastants milions de pessetes.

Tema de la matriculació. Miri, jo tinc aquí un full que, teòricament, hauria d'incentivar la matriculació en aquest Institut, que es va enviar a diverses entitats del barri. El full és il·legible, il·legible totalment; evidentment, moltes d'aquestes entitats el van retornar a la direcció, per demanar-los que els n'enviessin un altre en les mateixes condicions, i en van rebre un d'exactament igual.

Podríem passar... Més preguntes; per exemple, senyor Conseller, vostè podria assegurar, avui, aquí, davant la Cambra, que tots els professors d'aquest Institut han omplert el qüestionari sobre les declaracions d'activitats lucratives i altres activitats docents? Vostè podria assegurar davant la Cambra que s'hi compleixen realment les hores previstes per a les reunions dels departaments? Vostè podria assegurar a la Cambra que es compleixen les hores de tutories en aquest Institut? Miri, jo no vull parlar de més dades, n'hi ha moltes; nosaltres li donarem un termini prudent perquè s'actui en conseqüència i, si no, evidentment, davant de fets d'aquests, el meu Grup parlamentari pensa estar en primera guàrdia perquè pensa que, coses com aquestes, no són admissibles en el país en el qual vivim.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, senyor Diputat, pel termini que vostè em dona. Li ho agraeixo, en nom propi i del meu Departament.

Miri, senyor Diputat, quan vostè diu que tingui la mateixa ràbia per situacions que siguin antidemocràtiques, jo li asseguro que quan una cosa és antidemocràtica em fa molta ràbia, fins i tot quan es parla de coses que no es poden demostrar, perquè això també és antidemocràtic, i quan es parla, quan es fa referència a coses que jo he dit i no es diuen, i no es reproduïen.

Jo he dit que he rebut informes, la qual cosa no vol dir, que no vol dir, moltes vegades, acusacions. Jo he rebut molts papers, que uns vénen d'uns altres i altres que vénen dels uns, i en els quals s'intercanvien algun tipus d'acusacions, algunes de les quals afecten aspectes de funcionament del centre. Jo li puc assegurar que quan hi ha un paper d'aquest, el que normalment en té compte és la inspecció. Jo li he explicat que havíem canviar l'inspector, cosa que alguns havien demanat, i s'ha fet.

Vostè fa referència també a aspectes de seguretat ciutadana. Jo li asseguro que no en som responsables de si en un centre s'ha robat o no s'ha robat; li asseguro que em fa molta ràbia, perquè això són diners, diners que, en definitiva, nosaltres tenim escassament, i que vol dir que, en definitiva, si s'han de

reposar s'han de treure d'altres partides que afecten altres centres. Li asseguro que em sap molt de greu. Jo li asseguro que moltes de les coses que es diuen, per exemple, a què vostè fa referència, no s'han denunciat, i nosaltres hem d'actuar sobre la base de denúncies, no sobre la base d'explicacions, no sobre la base de rumors. Una denúncia que hi va haver, aquesta denúncia es va expedientar i es va resoldre, i es va arribar a sancionar la persona que havia incomplert; però, la denúncia a què vostè es refereix del rellotge, d'agafar el nen per aquí, això no ens ha arribat, perquè quan arriba una cosa s'obre un expedient i l'expedient es complimenta d'una forma o de l'altra i, en aquest cas, no han arribat; el que ha arribat ha sigut aquest; quan arribi en parlarem i ens ho mirarem, i ho resoldrem, i aleshores vostè podrà aplicar aquest criteri que explicava que tenia. Nosaltres hem tractat, com en els altres centres, de millorar-lo, de millorar la qualitat. Jo li he explicat un seguit de coses que s'han fet, i em fa l'efecte que moltes d'aquestes coses són positives. També li he explicat que aquest era un centre que procedia de situacions diferents de les establertes normalment pels centres de Formació Professional, la qual cosa vol dir que cada centre té la seva història, i d'aquesta història, d'alguna manera o altra, en som els hereus, no moltes vegades els responsables.

Per tant, jo li puc assegurar que les actuacions antidemocràtiques probablement em fan la mateixa ràbia que a vostè, si no més, però de la mateixa manera que em fan ràbia, també em fa ràbia que moltes vegades les acusacions no es complimentin i no es puguin dur a terme de la manera que qualsevol administració responsable les ha de dur a terme, i tingui la seguretat que això es faria així si nosaltres les haguéssim rebut.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, substanciada aquesta pregunta, aquesta Presidència ha estat sol·licitada per permetre l'agrupació de les tres preguntes següents, cosa que em sembla natural, sempre que l'Honorable senyor Conseller no hi tingui cap dificultat. Per tant, comencem, doncs, per donar la paraula als senyors Guitart o Dionisio García, per a la pregunta número 3, i aleshores ens diran si ells mateixos formulen també la substanciació de la pregunta número 4 i 5, o si són substituïts per altres Diputats. La 5, no, perquè és d'un altre Grup parlamentari. El senyor Guitart té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els terrenys de la Residència
del Temps Lliure de Tarragona i sobre la substitució del
desaparegut
Institut Social del Temps Lliure*

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, efectivament substanciarem la pregunta 3 i la 4. És segur, senyores Diputades, senyors Diputats, que el que aquí anem a parlar ara, que el que aquí anem a dir a tots vostès els sonarà bastant, i fins i tot sonarà a aquells Diputats que ja ho són des de la passada legislatura. És un tema repetit, però no per això, malauradament, ha perdut importància, sinó que hem d'insistir en el mateix per la raó que cap de les coses aquí tractades i denunciades en altres ocasions, cap d'elles ha tingut solució en sis

anys ja del traspàs. Efectivament, senyores Diputades, senyors Diputats, el 16 de desembre de 1980 es produïa el traspàs dels béns que pertanyien a l'Institut Social del Temps Lliure, institut que posteriorment va desaparèixer com a figura jurídica sense que cap altre, fins al moment, el substituís. Mentrestant, a l'antic Institut Social del Temps Lliure hi havia un consell rector format, entre altres, per un terç de persones que corresponien als Sindicats —recordem que aquests eren béns, que se'n deien «de educació y descanso», que eren béns sindicals, patrimoni sindical. Amb data 18 del XII de l'any 81, un any després del traspàs, es va crear el Consell Català de l'Institut del Temps Lliure, es va crear aquest Consell, que no ha tingut fins al moment cap virtualitat, cap expressió concreta. Sis anys, per tant, senyores Diputades, senyors Diputats, de gestió d'un patrimoni dels treballadors, que és la història, podríem dir, de la desídia, del desinterès i de la negligència més absoluta amb què una administració pot tractar un tema que li pertany. Així, hem de recordar —ja ho havíem dit i, per tant, no m'hi estendré massa— com encara molts d'aquests béns no han sigut, ni tan sols, comprovats d'ençà del seu traspàs, d'ençà de la recepció per part del Consell Executiu de la Generalitat. Molts d'aquests béns estaven encara en una situació d'absolut abandó, altres en situació de ruïna, altres en situació, simplement, de desconeixement del seu estat, perquè no s'ha comprovat. Així, entre aquest paquet, podríem assenyalar les Llars de Figueres, la Casa de Vilanova i la Geltrú —que està caient—, cases de Cercs, l'edifici de Blanes; fins i tot, i com ens recordaven els secretaris generals de Comissions Obreres i d'UGT de Catalunya en una proppassada sessió informativa aquí al Parlament, s'ha permès que un d'aquests béns transferits, en concret, un bé de Girona, del barri de Sant Narcís, fos venut a tercers, per tant, sortint de l'afectació que tenia com a bé públic, a una destinació molt concreta. Altres, en canvi, i podríem anar allargant aquesta llista de greuges, podem recordar com encara, en aquests moments, al cap de sis anys, estan en mans privades, és a dir, estan gestionats per senyors que pertanyen al sector privat, que res tenen a veure amb el sector públic; entre aquests podríem assenyalar —ja ho saben vostès, figuren en els diaris de sessions— el càmping de Pineda, uns béns de Blanes, d'Esparreguera, de Tarragona, de Núria i d'Almatret. Cap reivindicació del Consell Executiu per recuperar aquests béns que avui, inexplicablement, estan gestionats per entitats privades i que formen part del patrimoni sindical, que són, per tant, estan adscrits al domini públic, que tenen una finalitat molt concreta i molt diferent de la que en aquests moments s'està duent a terme.

He dit que presentaria dues preguntes i, per tant, m'allargo ara en la presentació, aquesta faria referència a la presentació de la primera, a la segona. Nosaltres, l'any 82, vam explicar aquí al Parlament que ens semblava summament estrany que el Consell Executiu cedís en ús, a precari, a una entitat privada de Tarragona un part d'aquesta residència de Tarragona pel que fa a la seva façana del mar, pel que fa a la zona de la costa.

Se'ns van dir moltes coses, se'ns va dir que hi havia un contracte, se'ns va dir que això era una cosa estrictament provisional; en una resposta recent del Conseller de Treball se'ns diu tot el contrari, que no hi havia cap contracte, que era una cessió d'ús, a precari, a una institució privada, amb l'esperança —diu la resposta— que oferís millors serveis.

A part de la qüestió jurídica que podríem estudiar detingudament, de si el Consell Executiu pot o no pot cedir a institucions privades béns afectats al domini públic sense més, sense cap tràmit, sense cap paper, resulta ara que, el 1986, el senyor Conseller en la seva resposta ens diu que no s'ha complert la finalitat bàsica per a la qual es va cedir aquest ús i que, per tant, l'hem de recuperar per a l'ús públic al qual estava destinat aquest tros de terreny de la residència de Tarragona.

Senyor Conseller, ens sembla a nosaltres que aquesta és una gestió, jo diria, desastrosa, és una gestió de negligència absoluta, i nosaltres pensem que a un administrador se li poden demanar moltes coses, i a un administrador públic també, se li pot demanar que augmenti el patrimoni, que millori el patrimoni, però el mínim, crec jo, que es pot demanar a un Conseller de la Generalitat o a qualsevol administrador és que mantingui el patrimoni que rep, que no l'expolï, que no se li faci malbé a les mans, perquè un administrador que no millora el seu patrimoni i que, a més, permet que aquest se li esfumi de les mans per negligència, per desídia, en un cas, per vendre a un particular, en altres, per cessió d'ús a uns altres senyors particulars, sense garantir l'ús al qual estaven destinats aquests béns, nosaltres considerem, senyor Conseller, que aquesta és una gestió absolutament intolerable en un Govern com hauria de ser el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a la contestació (*Pausa.*) Ah, no! Ara, l'Illustre Diputat senyor Ribó, per a la tercera pregunta d'aquest Grup.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
creació de l'Institut Català del
Temps Lliure*

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Agraïm la possibilitat d'acumular aquest debat, perquè, en definitiva, és la mateixa temàtica.

Nosaltres ens afegiríem a tots els arguments donats pel senyor Guitart, i li diríem al senyor Badia i al senyor Hortalà —ja que són els dos únics membres que estan presents— que és curiós que una de les tàctiques que utilitza aquest Govern de Catalunya és reivindicar constantment traspassos i recursos, i que és una tàctica que, al nostre entendre, en la mesura que significa eixamplar l'autonomia és molt legítima.

Però aquí ens trobem en una situació paradoxalment contrària. Tenim els traspassos, tenim els béns, tenim els recursos i no en fem absolutament res o, com deia el senyor Guitart, el que fem és que es degradi una propietat pública que estava adreçada al gaudi principalment dels treballadors de Catalunya.

Nosaltres ja li diem, senyor Conseller, que per activa o per passiva, perquè serem cabuts en el tema, perseguirem l'objectiu que es creï l'Institut Català del Temps Lliure. S'ha recordat la data del traspàs, desembre del 80, s'ha recordat que són residències i altres matèries, altres béns, altres centres, 477 milions de pessetes de dotació i —com ha dit el senyor Guitart, però jo encara aniré més lluny— vostès ni saben encara el que tenen; o sigui, es tracta d'un traspàs no solament sobre el qual no el poden reivindicar, sinó que l'ús que en fan és desconeixent el que tenen a les seves mans.

Malauradament no hi ha aquí el senyor Rigol, però hi ha el

Diari de Sessions, i el senyor Rigol es va permetre la burla, en la resposta d'un Diputat socialista, que un d'aquests béns estava sota les aigües d'un pantà, i que calia un submarinista per a anar-lo a visitar. Estalviem-nos els escafandres, les ulleres i el que calgui —peus d'ànec, etcètera—; tenim les fotografies, les escriptures, el que vostè vulgui, senyor Conseller, i tenim un cotxe per portar-lo, si cal, per demostrar-li que aquest terreny existeix i no està sota el pantà, amb els certificats corresponents. Per tant, no facin l'escàpol amb arguments com aquest, que ens permetran aquesta expansió —teníem ganes de donar-ho a la Cambra—, que significa distreure l'atenció sobre el tema.

A nivell d'Estat i d'altres comunitats autònomes, i amb bastant de temps ja passat, es va anar a solucionar aquesta qüestió, i a Catalunya, la Catalunya europea, la Catalunya de la modernitat, la Catalunya que vol aprofitar tant la seva autonomia, encara estem que ni saben —repeteix— què és el que tenen a les seves mans, ni respecten els acords que prenen vostès mateixos; acord del Consell de Treball de l'any 81. I ara, per últim, i és per això la pregunta, esborrany de l'octubre del 85, sobre el qual nosaltres volíem saber quina destinació hi pensen donar i com contemplar la creació d'aquest Institut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer el favor de contestar les tres preguntes?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, em cenyiré estrictament a les preguntes, perquè entrar amb deteniment en la justificació de tants i cadascun dels patrimonis que integren el que havia estat l'Institut Social del Tiempo Libre ens portaria molt de temps, i ja que les preguntes anaven orientades, concretament, a un d'aquest patrimoni i a quan i com, si es creu convenient la constitució de l'Institut Català del Temps Lliure, és per això em cenyiré textualment, puntualment, a aquestes dues preguntes.

Pel que fa referència als terrenys de la Residència del Temps Lliure, de Tarragona, d'acord amb el que ja va manifestar-se en la meua resposta escrita, del 15 de novembre darrer, corresponent a una petició d'informació dels Il·lustres Diputats senyors Xavier Guitart i Dionísio García, en l'anterior legislatura no havien estat privatitzats uns terrenys de la platja llarga de Tarragona, sinó que, vista la petició del Club Marítim de Tarragona de cessió d'ús dels terrenys i el compromís d'acceptar com a socis transeünts els residents de la ciutat residencial de Tarragona, i havent autoritzat la Comissió municipal permanent de l'Ajuntament de Tarragona l'ocupació temporal i a precari d'un tros de la dita platja, la platja llarga, i tenint en consideració, també, que la iniciativa podia representar una millora del funcionament dels serveis i una major incidència social, quant a aprofitament de les instal·lacions a Tarragona, es va consentir la utilització a precari dels esmentats terrenys.

Posteriorment, el temps de gestió del Club Marítim i la prescripció de l'autorització d'ocupació de la platja, varen fer decidir el Departament de Treball a comunicar al club esmentat la finalització d'aquesta utilització a precari. No va desprivatitzar-se res perquè res, doncs, no havia estat privatitzat.

Actualment s'està acabant de negociar un acord de cessió d'ús, amb la Direcció General de l'Esport, i també la Federació Catalana de Vela, a fi que a la temporada vinent, una d'a-

questes institucions, o bé ambdues conjuntament, gestionin la utilització de les instal·lacions de la platja llarga a Tarragona, per tal que siguin, o que puguin aprofitar-se'n de manera pública, per a usos recreatius i esportius dels residents.

El traspàs de la gestió a aquestes institucions creiem que és oportú, atesa l'especialització i el coneixement que tenen d'aquesta mena d'activitats i instal·lacions.

Quant a l'Institut Social del Temps Lliure, el Departament de Treball, des de la transferència en matèria d'Institut Social del Temps Lliure a Catalunya, mitjançant el Reial Decret de 4 de desembre de l'any 80, ha anat gestionant els béns i serveis de l'esmentat Institut a Catalunya, amb unes normes de funcionament pròpies i una estructura organitzativa perfectament inserida dins l'estructura funcional i organitzativa del mateix Departament.

La Secretaria General del Departament de Treball, durant el temps transcorregut, no solament ha continuat la gestió normal de les instal·lacions obertes al públic, sinó que ha incrementat en la mesura de les seves possibilitats l'oferta de places, cada any, i ha rehabilitat instal·lacions abandonades per a l'Institut, tot dotant-se, a més, dels circuits administratius necessaris per donar a aquest servei l'agilitat administrativa que cal en una activitat hotelera. Evidentment que tot és millorable, tot és perfectible, i en aquesta intenció estem progressant.

Des del primer moment, també s'ha invitat les centrals sindicals a participar en l'adjudicació de les places, reservant la meitat de les places, un 25% per a Comissions Obreres i un altre 25% per la UGT. Les esmentades centrals sindicals, a mesura que han anat organitzant els serveis de turisme social, ha anat disposant, cada vegada més, d'aquesta reserva de places. La resta de les places s'està adjudicant directament pels directors de les residències, els directors respectius de les residències.

Cal tenir en consideració, també, que la Llei de Cessió del Patrimoni Sindical Acumulat, recentment aprovada a les Corts de l'Estat, exclou, en el seu article segon, precisament, del patrimoni sindical acumulat, els béns i drets dels quals la titularitat dominical hagi estat legítimament transferida.

Per tot això, haig de concloure que no hi ha cap raó, ni organitzativa, ni funcional, ni d'evolució, ni de devolució del patrimoni sindical que obligui a la creació d'algun òrgan separat de l'administració directa, que substitueixi l'extingit Instituto Social del Tiempo Libre. Prova d'això la tenim en el fet que, només en una comunitat autònoma de les disset existents, s'ha creat, en aquest sentit, un organisme autònom. I fins i tot, el Govern de l'Estat ha dissolt la Comisión Liquidadora del Instituto Social del Tiempo Libre, i ha inclòs el personal i les funcions dins l'estructura de la Dirección General de Servicios del Ministerio de Trabajo y Seguridad Social.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, Il·lustres senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Els Il·lustres Diputats volen fer ús del dret de rèplica? L'Il·lustre Diputat senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument. Respecte a la segona pregunta que he formulat relacionada amb la Residència de Tarragona, el senyor Conseller contesta amb un eufemisme i diu : «No s'ha

de desprivatitzar res, perquè res s'havia privatitzat». Jo llegeixo la seva resposta —resposta que signa per escrit : «Actualment s'està estudiant la manera mitjançant la qual es puguin posar de nou en marxa les instal·lacions per a l'ús públic a què estan destinades»; abans feia esment que estaven destinades a un ús que no era públic, senyor Conseller, digui'n com vulgui, però aquestes instal·lacions fins ara, que vostè canvia el parer, canvia la decisió, han estat gestionades per un club privat, amb una cessió d'ús i, a precari el consentiment del qual, per part de l'Ajuntament de Tarragona, ha estat únicament a efectes urbanístics.

Jo me n'alegro molt, que això sigui així. L'única cosa que li preguntaria és si vostè pensa, a més de totes aquestes coses, cedir-lo en ús i a precari als seus legítims propietaris, els sindicats; i penso que això no seria una opció privatista, en aquest cas, sinó que respondria a la finalitat intrínseca per a la qual varen néixer i a la qual estaven destinats aquests béns.

Respecte a la segona pregunta, a veure si pensa o no crear aquest institut, aquesta figura jurídica que substitueixi el que era l'Institut Social del Temps Lliure, he entès sobretot al final del que ha dit, el principi francament no l'he seguit massa bé però, al final, he entès perfectament que vostè deia que no pensava fer-ho, que ja estava bé, ens n'ha explicat el funcionament, però és clar, a mi m'alarmava, senyor Conseller, i li anuncio que farem noves accions parlamentàries, perquè si la cosa ha de continuar com fins ara, doncs el resultat ja l'hem vist, i el resultat és una espoliació del patrimoni, el resultat és un patrimoni que està caient, que està destruït, que està en runes, el resultat és un patrimoni que està en mans privades i, francament, senyor Conseller, que vostè ens contesti aquestes coses aquí, jo penso que, com a mínim és perquè ens quedem una mica preocupats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyor Conseller, jo no sé per què quan es parla de la seva Conselleria, sembla que ens belluguem en un espècie de broma —no en el sentit d'humor, sinó de boira— i que no arribem mai a saber, exactament, com estan les coses. Semblaria el joc dels despropòsits. Senyor Conseller, precisem : són dues les comunitats autònomes que ja tenen regulació legal de la qüestió; «Decreto 2784 por que se crea en la Consejería de Trabajo y Seguridad Social la administración de las Residencias del Tiempo Libre», Junta d'Andalusia. Senyor Conseller : «Convenio entre la Conselleria de Sanitat, Treball i Seguretat Social de la Comunitat Valenciana, centrales sindicales», tal, tal, tal, «Instalaciones del Tiempo Libre»; dues, no una, comencem per aquí. Segona precisió : llegeixi's millor la Llei del 86 sobre Devolució del Patrimoni Sindical, on veurà que es parla del patrimoni sindical transferit. Tercera precisió : com és possible dir que vostès ho estan gestionant bé, quan els seus propis acords no els respecten? No m'ha contestat aquesta pregunta. O és que no existeix l'acord del 81? O és que no hi ha esborrany del 85? Ja sé que això ho refereixen vostès a un Consell de Treball que funciona a batzegades quan els sembla. Però la Conselleria, fins i tot, algunes d'aquestes qüestions les ha elevades a nivell de norma. Quarta precisió : com pot dir vostè que s'està gestionant, quan hi ha càmpings cedits, edificis en runes, centres llogats a altres,

solars pretesament inundats —i si vol continuo la llista, però això és una pregunta, quan fem la interpellació ja en parlaré amb detall—, com pot dir que això està correctament gestionat? Senyor Conseller, nosaltres li agràim que surti aquí amb bona voluntat a dir que les coses van bé, però és que fa uns instants, dos Diputats li han aportat proves, i si vol —a la interpellació espero que tindrem més temps— en repassem una per una, centre per centre, propietat per propietat, per demostrar que estan escandalosament oblidats.

Senyor Diputat, jo no vull caure en la tècnica parlamentària dels emplaçaments ni les amenaces, però sí a recordar que hi ha preguntes, interpellacions, proposicions de llei; aquest és el camí que jo li anuncio que nosaltres recorrerem. Li anuncio que, com que sembla que vostès no volen abordar el tema, que no se senten estimulats per la minoria de l'oposició, perquè tenen majoria absoluta, que els està punxant per anar a solucionar un problema que afecta milers de treballadors; sembla que no fan cas del que diuen els dos Secretaris Generals dels sindicats enormement més representatius de Catalunya, no els únics, però aclaparadorament més representatius. Sembla que no fan cas de la necessitat que hi ha a Catalunya de regular un turisme social quan tenen els béns i les dotacions, això no és anar a reivindicar a Madrid, ho tenen vostès aquí i no fa dos dies, fa vora sis anys, doncs, senyor Conseller, l'únic que puc dir —sense cap amenaça, si més no perquè vagi preparant els papers— és que després del referèndum, després de les vacances, i tots els ajornaments que Convergència i Unió ens anuncia perquè això es pugui parlar, quan ja ens tornem a reunir, doncs, parlarem amb tranquil·litat, propietat per propietat, bé per bé, i dotació per dotació, a veure qui té la raó, perquè si no, ho repeteixo, estem al joc dels despropòsits.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Realment hi haurà oportunitat d'entrar, propietat per propietat, patrimoni per patrimoni, a determinar i considerar la seva situació, la seva destinació i les seves possibilitats. Per tant, deixem per a més endavant —com ha proposat ja el senyor Diputat que m'ha fet la pregunta en segon lloc.

Bé, quant als terrenys aquests de Tarragona; una cosa és que tornem a donar, o anem amb la voluntat de tornar un ús públic, i una altra és desprivatitzar. Perquè mai han estat documents en patrimoni privat, sinó que ha estat qüestió d'ús, i per tant, una cosa és la privatització i desprivatització i l'altra, doncs, aconseguir-ne un ús públic —que és el que volem—, un ús públic, i a més a més, a benefici dels residents de Tarragona.

Quant a quins són els legítims propietaris, això va ser transferit a la Generalitat. Per tant, realment, la Generalitat li dona aquest destí, per al qual, doncs, va rebre aquesta transferència. Però d'aquí a dir que els seus legítims propietaris som nosaltres, diferents a la Generalitat, hi ha una gran diferència. Per tant, la qüestió és que realment aquests béns puguin tenir la utilitat per a la qual, doncs, van ser rebuts, i la qual se li vol donar permanentment.

Quant a l'existència d'un institut específic. Se m'ha dit que no era un sinó que n'hi havia dos, entre les diferents, entre les disset comunitats autònomes. De fet, per Decret, només s'ha

constituït el d'Andalusia. L'altre —com ha dit molt bé el senyor Diputat— ha estat un conveni, però com a tal institut. Per tant, segueixo amb els termes en què m'he manifestat anteriorment.

Per altra banda, és cert que jo vaig presentar al Consell de Treball, per a la seva discussió, un projecte, fins i tot un projecte de decret, per a la creació d'un Institut Català del Temps Lliure. Realment, és un document que està en estudi, però això no vol dir necessàriament que s'hagi de fer, ni fer ara, sinó que, en tot cas, si es creu oportú, i quan es cregui oportú, per a la millor finalitat precisament d'ús d'aquests béns que es tindran i es prendran les mesures pertinents. Per tant, no és una qüestió —com he dit abans— que hi hagi cap obligació de constituir un institut català del temps lliure. Si es creu així convenient, i en el moment que es cregui convenient així es farà.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Substanciat aquest grup de preguntes, hem de comunicar a l'assemblea que les preguntes números 6 i 8 han de ser ajornades perquè el Diputat interrogant i el Conseller que havia de contestar s'han posat d'acord per ajornar-les.

*Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat
sobre les dificultats posades per diversos ajuntaments
a la instal·lació de fàbriques en llurs termes municipals*

Per tant, ens queda ara la pregunta 7, que encara que ha passat l'hora que havia d'estar destinada a preguntes, malgrat tot, espero que no hi haurà cap dificultat perquè aquesta també la substanciem. Per tant, aquesta pregunta, que l'ha de formular l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet, tinc el gust de donar-li la paraula, esperant que l'Honorable Conseller la contesti.

El Sr. ARMET : Bé. Senyor President, molt agraït per aquesta interpretació de laxitud, que està molt proporcionada a les necessitats que pugui haver-hi un debat enriquit quant a les preguntes.

Bé, aquesta pregunta, jo crec que té una importància política de primera magnitud. Anava dirigida al President de la Generalitat; evidentment, el President no hi és. Em miro, a la dreta, el Conseller de Treball, suposo que ell no em respondrà; em miro, a l'esquerra, el Conseller d'Indústria, i suposo que em respondrà el Conseller d'Indústria, la qual cosa m'obliga a una ràpida adaptació mental a l'interlocutor que tindrè, la qual cosa no em farà de cap manera baixar de nivell, de cap manera, el tema que jo vull proposar-los.

Sovint, en el nostre país trobem aquelles amenaces velades, que es fan des de les més altes instàncies; sovint, el President Pujol acostuma a dir-nos comentaris negatius sobre els ajuntaments de Catalunya : els ajuntaments de Catalunya no ajuden prou el sòl industrial, com, per exemple, va fer concretament el dia 10 de febrer del 1986, al 9 *Notu*, és a dir, sempre hi ha aquesta crítica, permanent i velada, a l'actuació dels ajuntaments de Catalunya. I és curiós, perquè hi ha també una obsessió pel que són les dites fórmules administratives de contrapoder. És a dir, s'ha arribat a dir, posem per cas, que la Corporació Metropolitana de Barcelona és un contrapoder, quan són tres-cents funcionaris en relació amb més vuitanta mil funcionaris

de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I aquesta és la noció de contrapoder. Sempre hi ha aquest esgarip important que es produeix davant aquestes situacions. (*Remor de veus.*) Senyor Camps, si us plau...

Jo, aquí, voldria dir-los molt clarament, i per això...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que no dialogui amb els Diputats.

El Sr. ARMET : Sí, senyor President, vostè té tota la raó, però hi ha un senyor de la majoria que sempre intenta inquietar el que és la bona marxa d'un debat. (*Remor de veus.*)

Jo voldria assenyalar el següent : els ajuntaments de Catalunya, bàsicament, han actuat en tres fronts. En primer lloc, han fet allò que havien de fer; és a dir, han donat sortida a les seves competències, millorant la quantitat i la qualitat dels seus serveis, i això ho han fet a bastament, amb una política financera intel·ligent i s'ha produït un salt qualitatiu de primera magnitud.

En segon lloc, els ajuntaments de Catalunya han fet, en molts casos, la suplència d'actuacions que calia que fes l'Administració de la Generalitat de Catalunya. És a dir, des de fa uns mesos estem veient com, per exemple, la Diputació de Girona ha de pagar diners a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que l'Administració de la Generalitat de Catalunya no dona sortida a les seves obligacions en esports : Ajuntament de Barcelona, 500 milions de pessetes durant dos anys, i ha resultat, *de facto*, que l'Ajuntament de Barcelona, en dos anys, ha rebut la mateixa subvenció d'esports que el Col·legi Betània-Patmos, de Barcelona. Ho dic per citar, diguem-ne, l'exemple del que vull dir, per explicar-me clarament en aquesta pregunta.

És a dir, s'han denunciat convenis, i l'Administració de la Generalitat no ha seguit amb els seus compromisos. Fins i tot hi ha ajuntaments que han pagat instituts i escoles que corresponia pagar a l'Administració de la Generalitat, perquè volien donar sortida als seus problemes. Per tant, segona missió dels ajuntaments catalans : suplir les deficiències i les ineficiències de l'Administració de la Generalitat.

I, després, hi ha una tercera vessant, que és molt important, que això ho han fet els ajuntaments d'arreu del món, que és llançar projectes de desenvolupament, sobretot en una etapa de crisi econòmica. I així veiem que, en aquests moments, ajuntaments molt importants de Catalunya han començat a llançar plataformes socio-econòmiques amb participació plural, on un conjunt d'iniciatives de tipus econòmic i amb suport dels sectors més amplis del país, donaven suport a una nova línia d'actuació. És a dir, han passat absolutament per davant del que seria una normal actuació d'un Departament d'Indústria de la Generalitat de Catalunya.

Jo crec que aquesta és la situació, diguem-ne, dels ajuntaments, i això amb independència del color que siguin, perquè d'una manera o d'una altra, jo crec que la democràcia ha demostrat que l'Administració local és on millor es gasten els recursos, on millor s'utilitzen els recursos, on el quadre de prioritats i necessitats és més clar, hi ha hagut una actuació que no solament ha estat donar sortida als problemes, sinó anticipar-se, fins i tot, als problemes.

Davant aquest context, totes les crítiques que es produeixen des de les més altes instàncies del Govern de Catalunya en relació amb actuacions d'ajuntaments, o que els ajuntaments fan

poc en relació amb el sòl industrial, etcètera, no solament no corresponen a la realitat, sinó que estan molt lluny d'aquesta realitat, quan precisament han estat els ajuntaments que, anticipant-se al Consell Executiu, han fet una política activa i decidida en aquest sentit, i quan, possiblement, el que caldria és que el Consell Executiu, en algun cas d'algun ajuntament, fins i tot intentés, també, defensar, per a temes urbanístics, aspectes de tipus medioambiental; és una certa posició de tutela, una certa posició de tutela.

És evident que, en un moment en què hi ha una recessió econòmica, el creixement, vingui d'on vingui, està ben saludat, però mai es pot perdre, tampoc, aquest tipus d'orientació. Jo diria que els ajuntaments han sobrepassat sempre, amb entusiasme i amb actuacions concretes, aquest principi.

Fins i tot —aquí em podria estendre en moltes consideracions—, també voldria dir el següent : com es pot parlar, en el tema industrial, quan, des d'aquesta mateixa tribuna, s'ha dit que Catalunya era la desena regió industrial d'Europa —que jo sempre he repetit que som la seixanta-dues regió de renda per càpita d'Europa—, però el que sí és cert és que som la primera nacionalitat industrial, a nivell de l'Estat espanyol, en assignació, quant a política industrial que es contempla en el pressupost, i la política d'incidència que ha intentat fer el Consell Executiu en el terreny industrial, quan existeixen instruments, quan existeix un Institut Català del Sòl, quan existeix un sobrant de sòl industrial, potencial, molt important en el país, quan es podrien fer actuacions mixtes sector públic-ajuntaments-sector privat, amb oferta de sòl industrial, i haurien tingut una incidència molt important per al que seria la promoció i el desenvolupament de noves instal·lacions industrials a Catalunya.

Jo crec que aquesta és la sorpresa. Avui podem dir que el pressupost per càpita d'Indústria de l'Administració de la Generalitat de Catalunya és el més petit al nivell de l'Estat espanyol : 450 pessetes per habitant, amb un contingent molt important de despesa burocràtica i amb un contingent mínim d'incentivació a l'activitat. I avui es pot dir que el balanç consolidat de les actuacions municipals amb iniciatives empresarials a nivell de Catalunya multiplica, com a mínim, per tres les actuacions del Departament d'Indústria. I això ha sortit per la força de l'espontaneïtat, però amb uns principis de racionalitat i de fermesa.

És per això que jo pregunto : Per què aquestes declaracions, senyor President de la Generalitat?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Hortalà té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo també vull agrair la laxitud de la Mesa i a l'Honorable Diputat que no baixi ni el nivell ni la guàrdia.

Bé, senyor Diputat, senyors Diputats, d'una pregunta possiblement discreta en el seu abast, el senyor Armet planteja aquí un tema d'una transcendència important. No és pas la meua intenció establir aquí una polèmica, perquè, en qualsevol cas, seria una polèmica entre fins i mitjans, qüestió que, com sap perfectament el senyor Armet, els economistes fa molts anys que discuteixen i encara no han arribat a cap acord. Les finalitats són compartides per tothom, però en la manera d'aconseguir-les hi ha discrepàncies tàctiques, estratègiques,

ideològiques, de partit..., de tota mena.

El senyor Armet estableix tres punts d'actuació dels ajuntaments —qüestió en què jo no vull entrar pel que fa al seu judici—, sobre que, efectivament, durant aquests últims anys han incrementat els serveis. Em sembla que això és cert, el Govern de Catalunya ho reconeix, i abona qualsevol tipus d'iniciativa en aquest sentit. Per tant, aquí, no hi ha discrepància, no hi ha punt de diferència.

El senyor Armet argumenta, en segon lloc, que els ajuntaments, de vegades, exerceixen actituds de suplència respecte a les actuacions del Govern autonòmic. Bé, aquest és un punt que a mi em sembla que mereix, possiblement en un altre context, algun tipus de reflexió, perquè és ben cert que la Llei d'Administració Local dóna unes competències als ajuntaments que no se sap ben bé quines són aquelles actuacions que els pertoca, no ja d'una manera normada, sinó d'una manera discrecional, i, en aquest sentit, el Govern de Catalunya és obvi que exerceix, no unes competències individualitzades a nivell de municipi per municipi, sinó per a la globalitat del territori de Catalunya. I, des d'aquest punt de vista, és bo que hi hagi, si es vol, una suplència, en el sentit que un fixa els grans plantejaments i els altres els complementen. Per tant, a mi em sembla que aquí —si no és que es volen buscar casos molt particularitzats, que hauríem de discutir cas per cas— tampoc hi ha, en aquesta hipotètica polèmica fins-mitjans, una gran discrepància.

Però sí que hi ha discrepància en el tercer punt, senyor Armet. Vostè diu que els ajuntaments del món —d'arreu del món— elaboren projectes de desenvolupament : això és cert, però elaboren projectes de desenvolupament de naturalesa municipal. Vostè, ara, imagini's que, perquè el Departament d'Indústria veiés que —ho suposem— les clavegueres de Sants no funcionen bé, o l'enllumenat de la Garriga no funciona bé, plantegés una empresa —com a Administració catalana, com a Govern de Catalunya, com a Departament d'Indústria— per incidir paral·lelament, duplicant esforços, sobre l'enllumenat de la Garriga o sobre les clavegueres de Sants. Això, no té massa sentit; això no passa als ajuntaments d'arreu del món. I, des d'aquest punt de vista, es pot pensar en un contrapoder, o no es pot pensar en un contrapoder, però aquesta és una realitat.

Llavors, és obvi que, des d'aquest punt de vista, sorgeixin algunes suspicàcies, que jo crec perfectament legítimes, perquè l'actitud de reindustrialització és una actitud que pertoca per obligació a la política industrial del Govern, sancionada per l'Estatut, i la política de reindustrialització amb els instruments propis d'un Govern amb totes les particularitats que un Govern té, dins uns certs límits, per a la reindustrialització, exercides pels ajuntaments, quan el Govern té les institucions obertes a qualsevol tipus de diàleg i de col·laboració i participació, no deixa de ser sinó —i no vull parlar de contrapoder— una duplicació innecessària d'esforços.

Per tant, des d'aquest punt de vista, permeti'm que sí que estableixi una discrepància i que, si vostè diu en aquest punt, que als ajuntaments els sobra entusiasme, vull dir-li que, en aquest sentit, el que els sobra no és superior al que realment també fa el Departament d'Indústria i Energia, si més no, en entusiasme.

Però hi ha altres punts, que afecten d'una manera molt con-

creta —d'una manera molt concreta— el context de la seva pregunta. Vostè sap... (*S'encén el llum que marca el temps.*) Jo prego... (*adreçant-se a la Mesa.*) La laxitud, que me la facin també laxament... El temps, no la laxitud.

Vostè sap, senyor Armet, que, si analitza la història econòmica d'aquests últims dotze anys, veurà que hi ha hagut una sèrie d'elements que han acaparat l'atenció primordial de tothom, de tothom : l'energia, l'atur, ara la reindustrialització, i això no vol pas dir que, en ocupar-se d'una cosa, es desconsidera l'altra, sinó que s'han sumat d'una manera acumulativa, i, en aquests moments, bé, el tema de la reindustrialització és un tema que acapara l'atenció de tothom. I, què passa? Que es fan manifestacions, i es diu : «Home, aquestes institucions, aquells grups, aquells col·lectius, aquests ajuntaments, els mateixos departaments de la Generalitat!, no presten sovint, amb la immediatesa que seria necessària per a l'eficàcia de la gestió, l'ajut necessari.» Podria parlar-li de temes municipals, respecte, no a il·legalitats, no a prohibicions, però sí a impediments, a retards, però també a determinats Departaments de la Generalitat, i, en aquest sentit, vull dir-li que el President de Catalunya, el President de la Generalitat, tant adverteix els ajuntaments com adverteix, també, els Departaments, que dins del seu àmbit de Govern incorren en aquestes mores de tràmit, en aquests increments de burocràcia.

Per tant, jo crec que les declaracions —i aquest és l'objecte de la pregunta— fetes pel President de la Generalitat s'han d'entendre en el seu context, no com una crítica a unes actuacions, sinó com un incentiu perquè, entre tots plegats, aconseguim el que li deia al començament, entre els fins i els mitjans : és a dir, aquest fi d'aconseguir que el país vagi millor i que la reindustrialització sigui un fet com més aviat i com més vigorosa es produeixi, millor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Diputat vol replicar?

De tota manera, tingui en compte que ha gastat gairebé la totalitat del temps que tenia per a les intervencions primera i segona.

El Sr. ARMET : Sí, sí, suposo que estem iguals, més o menys, no?

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, d'acord.

El Sr. ARMET : Bé, jo sempre intento de tenir una discreta presència i faig l'intent de ser al més subtil que puc en essència, és a dir, sempre... I, en això, al senyor Hortalà, jo, el que li agraeixo sempre és la seva gran sinceritat, en tot, eh? Jo recordo sempre, fa poc, aquella pregunta que hi havia, dels avals, que li deien : «és veritat que hi ha avals clientelars que es donen a amics de Convergència i a gent del Govern?», i diu : «Oh, és clar, és molt normal, perquè al nostre Grup en tenim molts, d'empresaris.» Per tant, jo sempre li agraeixo aquesta cordialitat, perquè em sembla que és molt important.

Jo aquí diria molt clarament, el segon punt... Pensi vostè una cosa : quan jo em refereixo que els ajuntaments supleixen l'actuació de l'Administració de la Generalitat, em refereixo clarament a convenis i compromisos de l'Administració de la Generalitat que no tenen sortida econòmica i que no es materialitzen, per tant, incompliments de convenis, i, en aquests moments, l'import dels incompliments de convenis és espectacular. I això ho portarem aquí, al Parlament, i serà objecte d'un

debat perllongat, de veure la quantitat de centenars de milions de pessetes d'incompliments de convenis.

Després, dir-li que, evidentment, vostè pot dir que no creu que els ajuntaments puguin fer actuacions, o només limitades a l'àmbit local. Miri vostè les estadístiques d'Estats Units, que l'altre dia vaig fer una consulta, i resulta que de les administracions locals, el 45% del seu endeutament global, que és espectacular, és amb endeutament no garantit per la mateixa institució, és a dir, en funció del projecte que llancen. I els projectes que llancen són projectes avaluats econòmicament i que la gent subscriu perquè té confiança en el seu ajuntament i en el seu projecte, i que van des d'instal·lacions esportives, instal·lacions de comunicacions, etcètera, televisors per cable i el que es vulgui. I això és fins al 45% d'endeutament no garantit, quan les nostres Administracions estan jugant al cent per cent amb un endeutament teòricament garantit per la mateixa Administració.

I en el tema dels governs federals, aquest percentatge no és del 45, sinó que és del 55% d'endeutament no garantit, que juga. Per tant, hi ha una tradició a tots els països —molt important, aquesta tradició— que fa que s'obrin tot unes vies d'actuació inversora, al marge de la pròpia prestació de serveis que els pertoca, per obrir-se a tot un conjunt de camps absolutament nous, amb un element molt important: endeutament no garantit; no respon la mateixa Administració, sinó que són els administrats que veuen que aquell projecte té interès perquè es pensen quina és la recuperació dels diners, la qual cosa és una concepció d'administració moderna molt interessant i que s'ha d'anar introduint en el nostre país. Per tant, tot el que sigui obertura d'aquesta línia, globalment, per a Catalunya és un tema positiu.

És evident que les declaracions del President Pujol, el que no pot dir mai és: «Hi ha alguns ajuntaments que no donen suport a la política industrial...», aquestes acusacions velades, no. Aquí, si es fa una acusació, quins ajuntaments, qui són, i que es pugui discutir democràticament. Perquè les crítiques velades no fan res més que produir un desànim, una desorientació al ciutadà, poden ser el reflex d'un complex, poden ser el reflex d'una actitud de petita revenja perquè els altres han pres iniciatives molt més creatives, molt més innovadores i, en última instància, estem a remolc de circumstàncies. Pot ser perfectament això perquè no té cap altre tipus d'explicació, perquè quan es fa una acusació concreta, es diu: «Aquest ajuntament i aquest no donen sortida a la inversió industrial.» I que ho digui, que es mulli, quan ell té competències en urbanisme des del punt de vista administratiu; però que ho digui. El que no es pot fer són acusacions, mai, velades de les institucions de Catalunya.

I a l'últim, dir-li —i acabo— que és evident que aquí no és un problema de duplicació. Com que vostès no han fet res, és clar, la gent ha començat a fer coses. No suplint mai l'Administració autonòmica, sinó que s'han començat a fer coses que vostès havien de tenir l'habilitat de connectar amb aquestes realitats, i el Govern de Catalunya ha d'estar per damunt, òbviament, però col·laborant, no competint. I aquest concepte de competició entre Administracions, afebleix Catalunya com un tot, afebleix la realitat nacional de Catalunya.

Per tant, coordinació, col·laboració; vostès dirigint, evidentment, però no situar-se en un terreny, diguem-ne, d'a-

complexament absurd. I és evident que des d'aquest punt de vista, això serà... un altre dia... bé, ja en parlarem, que és tot el tema aquest de les «zurites», que d'una forma o una altra, és clar, es fan polítiques de pantalla, que els mateixos crèdits que dona el Banc de Crèdit Industrial a un ciutadà, vostès fan veure que han fet una segona ZUR, però és el que fa el Banc de Crèdit Industrial a qualsevol lloc de l'Estat espanyol, per entendre'ns; exactament igual. Per tant, diguem-ne, moltes vegades vostès han volgut confondre des d'aquest punt de vista.

Jo el que demanaria és el següent, i demano amb la pregunta: per què el President de la Generalitat i altres Consellers fan acusacions velades i genèriques a unes institucions que, genèricament, estan portant una política que a mi em sembla positiva i que el que demana aquesta política és ser coordinada amb el Govern de Catalunya? Per què ho fan? I si ho fan, evidentment, que diguin quins són.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar? Li faig la mateixa observació que he fet abans a l'Honorable Diputat, perquè també s'ha excedit, més o menys, com ell.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, procuraré ser al més ràpid possible. Senyor Armet, la sinceritat, encara que es prengui en to irònic, no necessàriament vol dir que a força de ser sincer un falta a la veritat. Jo procuro ser sincer i veraç.

Vostè parla que, efectivament, s'ha mirat fa poc el capteniment de les entitats locals americanes; molt bé; em sembla molt bé. I, efectivament, que l'endeutament està per una sèrie d'actuacions que no són estrictament les que correspondrien a una política municipal clàssica; d'acord.

Però, jo també miro, per obligació i per devoció, revistes internacionals, d'aquesta mena particularment. I vull fer-li observar que el que diu vostè és cert, però parcial, perquè els ajuntaments americans, efectivament, s'endeuten per incentivar projectes de qüestions que sense ser tradicionalment municipals van enrolades a les noves tecnologies, que fan que les ciutats siguin més modernes i més habitables. Però aquests ajuntaments s'endeuten, no per executar directament els projectes, sinó per finançar projectes perquè els facin altres, i sempre d'acord amb les directrius fixades per la corresponent política de l'Estat, o la corresponent política federal; sempre, senyor Armet. No hi ha mai tractes substitutoris; mai tractes substitutoris.

Parla, a continuació, que algú, que no se sap exactament qui..., perquè fins ara només hi ha hagut que declaracions, de realitats cap; de realitats, cap, senyor Armet; només declaracions, volades de coloms, bones intencions, que jo celebri perquè ajuden a crear un clima de confiança. Fa uns anys els empresaris eren els culpables de tot; ara, sortosament per a tothom, fruit d'un revisionisme que jo aplaudeixo, són els motors del progrés (*rialles*). Em sembla perfecte; em sembla perfecte. Però nosaltres fem coses; a vostès no els agradaran, però es fan coses i podem discutir punt per punt, no en declaracions, sinó en fets. Hi ha una política de foment, hi ha una política de servei, hi ha una política de policia industrial, la que es pot fer en el context de l'autonomia, però hi és. No els agrada? És lògic; és lògic, i li sóc sincer: si jo estigués a l'oposició tampoc m'agradaria el que fes el Govern, encara que ho fes ben fet (*rialles*).

Senyor Armet, el tema de les «zurites» una vegada més vull dir-li, a part de la singularitat del nom, que no és utilitzar estrictament un conveni del Banc de Crèdit Industrial; ho he dit fins a cansar-me. És gràcies a disposar d'un crèdit del Banc de Crèdit Industrial i d'una sèrie d'actuacions específiques del Departament, que es posen a disposició de determinades zones de tradició industrial, i que la ZUR, perquè no la vam poder fer més àmplia del que realment és, no hi va poder arribar. Però, fixi's bé que no només és el crèdit que dona el Banc de Crèdit Industrial, sinó que nosaltres el que fem és subvencionar aquest crèdit perquè el tipus d'interès de l'usuari, de l'industrial, de l'empresari, sigui més barat que el del crèdit del Banc de Crèdit Industrial. Per tant, és una ajuda addicional; vostè dirà : «migrada», no anem a discutir ara aquí sobre temes de finançament i utilització de recursos, però és una millora sobre l'actuació específica que arreu d'Espanya o en altres comarques, o en altres contrades, tenen estrictament els crèdits del Banc de Crèdit Industrial.

I, per acabar, el tema de les acusacions velades. Senyor Armet, jo li he dit abans que no hi ha acusacions velades, sinó que són uns comentaris —i així els entenc jo, i si vostè repassa

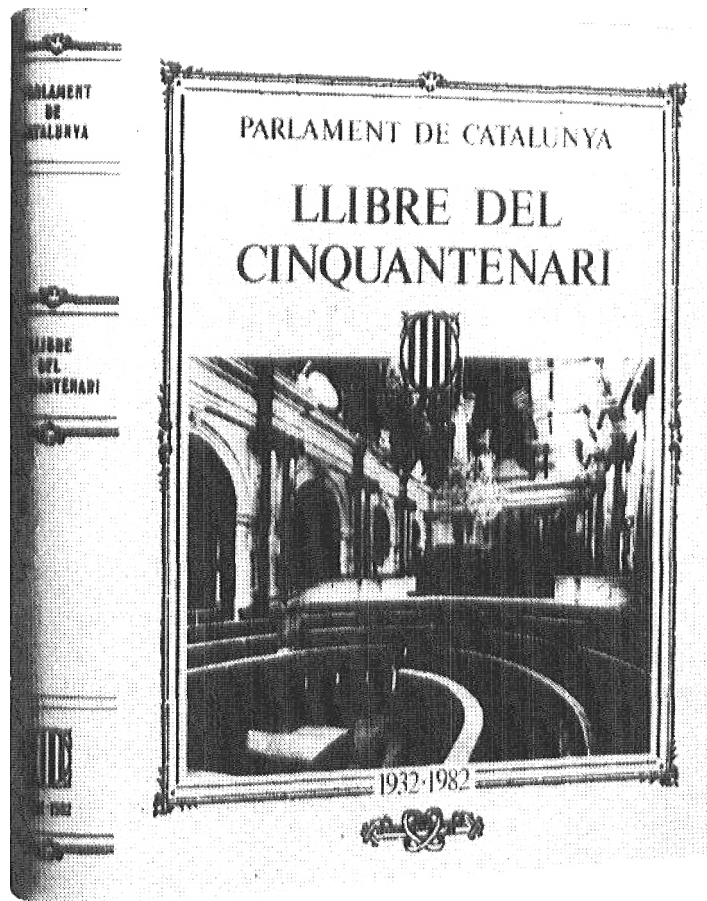
les declaracions als diaris fetes pel senyor President, veurà que és així—, no són unes acusacions velades, sinó que, al contrari, és posar sobre la taula quelcom que ha estat molt habitual durant aquests últims anys, d'entreteniment d'expedients, per part de totes les Administracions, de la central, de l'autonòmica, i de la municipal. Entreteniment d'expedients : s'ha fet. I això ho sabem tots, i no vull parlar-li de sectors tan específics com el de la construcció, però s'ha fet. Per raons d'enteniment d'una llei, a vegades per una interpretació molt meticulosa d'una norma, a vegades per una aplicació abusiva d'un reglament; però s'ha fet. I el que es pretén amb aquest tipus de declaracions fetes pels representants del Govern de Catalunya, amb el seu President al cap, és senzillament intentar que aquestes pràctiques s'acabin. Per tant, no són acusacions velades; són, senyor Armet, senyores i senyors Diputat, senyor President, són crides a l'estímul industrial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb aquesta pregunta, doncs, acabem la nostra reunió d'aquesta tarda, i suspenem la sessió fins demà a les deu del matí.

(Són les vuit del vespre.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

5. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

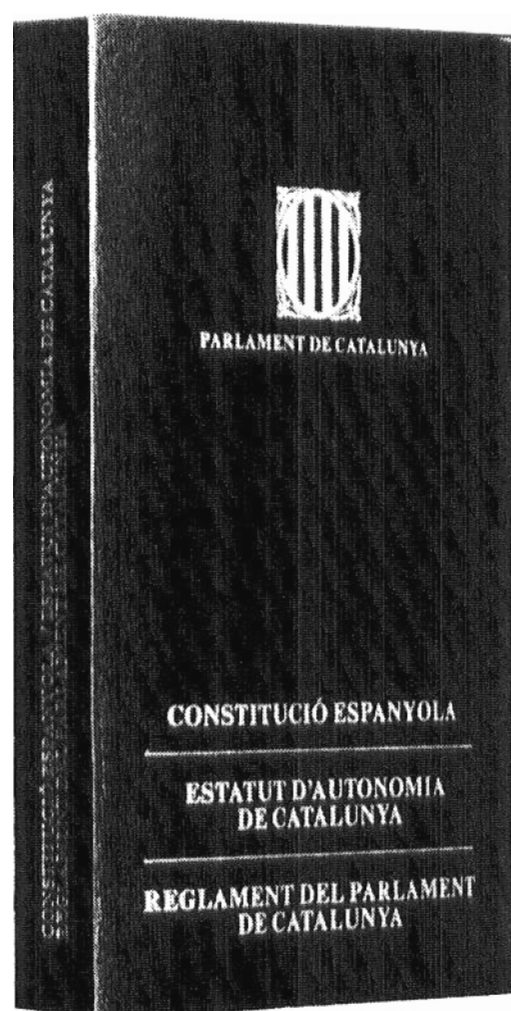
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Suñer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
carrer núm.
telèfon població.....
districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia
per..... (per / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3